

ජීවිතය

'දෙස රජයේ සේවා - නොකරන විණය'

6 වෙළුම
3 කලබ

පටුන

10 වප, ඉල්ලුම
15 ඔක්තෝබර නොවැම්බර දෙසැම්බර

ලිවිමේ අරමුණ	—සකසු පබ්ලිෂර්ස්	65
Sinhalese Through English	Munidasa Cumaratunga	67
ලක් ඉතිහාස 2- [උසස් විබෙදු සඳහා]	හුමන්සිරි ජයකුරු	69
දුබරය	ජිවි සභා-4	74
පොත් ගැමුණු ගීය	තිසාන් කවුඩාන	79
ලදම් - කෙටි කතා	කුමරතුසු හෙමිසිරි	77
වෙනස	අමරසිරි පොත්නම්පෙරුම	76
දීවි ගැටලුව	අ. ලොරන්සු රණසිංහ	80
දිනපත පබ්ලිෂර්ස්		81
ඒ කැඩුම්	ජයසේන ජයගොඩනේවා	84
මුහුණ ගමන	ඩී. කුමාරසිංහ	85
ගම් පෙරලිය - කලී සුගත - සුගතානන්ද	රොහාන් පෙරේරා	88
ගුණධර පහසුව	ද. ජී. ඩී විරකෝන්	92
හෙළි හසුල	කවුල් සකසුරු	96

ඔබ ගේ හඟවිට

නුවනත් නුවණත් අදින සේ
පළ කරවා-ගන්න නම් දෙන්නැ

ඵබ්සට.

පසු පිටුවෙහි වරකට	රු. 150.00 සි.
ඇතුළු ,, ,,	රු. 100.00 සි.
ඇතුළු පිටු ෫ කැ ,,	රු. 50.00 සි.
ඇතුළු පිටු ෫ කැ ,,	රු. 25.00 සි.

විස්තර සඳහා සකසුවත් විමසන්නැ.

ගල්කිස්සේ, හුරුගොඩ පාරේ 20/1, එඩියෙහි සකසුවෝ.

ලාබයට	පහසුවට
ඇස අදින	පිළිවෙලට
ගොඳු පහරැ	වැඩිවලට
අපිත් පහරැව යැ	සෑම

ගල්කිස්සේ

හුරුගොඩ පාරේ 20/1

අපිත් පහරැව

සමස්ත සේවකයන්ගේ

6 වෙළුම 3 කලබ
 1965 ඔක්තෝබර 2509 වප්
 නොවැම්බර, දෙසැම්බර ඉල්. උදවප්
 සකස්වූවා - අධ්යයන අනුලක්ෂණ
 ලියනයේ ජිනදස්
 ගොනුව - ශ්‍රේණිකේ, හුළුදගොඩ පාරේ 20/1

ලිවිමේ අරමුණ

රැකියාවේ ලිවිම යැ. දැමියෝ ලිවිම යැ. මහ පැරැකුම්බාවෝ ලිවිම යැ. අලංකාරවත්ත-යෝත් ලිවිම යැ. කුමරතුමා මුනිදස්සු ලියු හ. කුමට යැ? නොසාහුණු යටි මතයේ පැසවන නොසැබි, නොසරු අදහස් 'සපුන් හැව ලන්තායේ' එළියේ ලිවිම ද? නැති.

අඩු විසින් දැයවත් වැඩි විසින් ලොවටත් මෙහෙයක් කරනු සඳහා ඔහු තුටු එයේ ලියු හ. දන් අපි දු ලියමු; ඒ ඔවුන් ගිය මගේ එක් පියවරක් වත් දික් වූ කැබිමේ අදිවතින් දන් අපි දු ලියමු.

අප ලියන්නේ සෙසු ලියන්නවුන් හා තරග-යෙකැ වෙසින් නො වේ. පැරැකියන් ගෙන් අප ලද උරුමය ඉදිරි පරපුරට හුදුසු කිරීම සඳහා යැ.

පැරැකියන් බිණු ද - දෙසු ද - අපි නො දනුමු. උන් ලියු දු නම් අපි දනුමු. ඉදිරි පරපුරේ ඇත්තන් අද අප ගැනා මත්තෙහි දැනගන්නේද මෙ යැටියෙනි. එ හෙයින් අද අප ලියු දු මැ ඉදිරි පරපුරේ දී අප මැනෙන මිනුම අඩුව වන්නේ යි. මෙන්න මෙ කරුණ සඳහන් ඇති වූ අපි ලියමු.

අප ලියන සැටි - අප ලියන බස් වහර - බලා මේ අර තැනැත්තා හැදූ "කට ඇද බාසාව යැ, ඇතාර හෙළිය යැ" යි ඇතැමකු මුලිනතවා ඇසේ. අහෝ, එ පින්වතුන් නමින් ගේ දු උරුමය ගැනා දන්නා කරමෙකැ සැටි! යි අපි දුක් වමු.

අප ලියන සැටි - අප ලියන බස් වහර - බලා මේ පොලොන්නරු යුගය තෙක් ආපසු යැමෙකැ යි තව ඇතැමකු කියනවා ඇසේ. යන මහ, ම. අවසනෙහි නො බැඳේ නම්, වැරැදි මහ යැවුණු බව පෙනේ නම්, ගිය දුර කො තෙක් වුව ද කම් නැති. ආපසු ගොසින් නියම මහට බැසැ, ගමන් දැරූම සැබැවින් මැ ආපසු යැමෙක් ද?

සිහි ඇත්තෝ - කරන සැටි දන්නෝ - එ සේ කොටැ වුව ද ම. අවසන දකිති. ඒ නොකැමැත්තෝ - ගිය හෙයින් වැරැදි මහ මැ ගත්තෝ - ම. අවසන කෙ සේ වුව ද උන් ගේ අවසන නම් දකිති! වරද, වරද බව දුටු තැනැ එ පිළිගෙනැ හරි මහට ඒම, ලොවේ දියුණු වහා දයෙකැ ලකුණ වන්නේ යි.

හෙළ බසින් විදුව පවසනු බැරි යැ යි, සිප් වදන් තනනු බැරි යැ යි තව ද ඇතැමකු පවසනවා ඇසෙයි. මෙ හඩ එන්නේ අපේ මිලෙන් රැකෙන

රජයෙන් පිටු බල ලබන්නා වූ වදන් අවචන කම්මල දිසාවෙන් නිසා මදක් විමසා බලමු.

හෙළ බසේ එක් කිරිය මුලෙකින් වදන් හත් සිය ගණනක් ලැබේ. වහරේ ඇති උපසග වියය ද යෙදුව, එක් කිරිය මුලෙකින් පමණක් ලැබෙන වදන් මුළු ගණනින් කුදුස් දහස (14,000) ද ඉක්මවයි. ඉතින්, අනේ, පින්වතුනි, සිප් වදන් කැනීමෙහි ලා දුප්පත් යැ යි කියන්නේ හෙළ බස ද නැත්නම් එසේ කියන්නවුන් ගේ ගුඩු පෙල ද!

මුත් ගේ මේ ඇවැටිල්ලෙන් වැඩෙන්නේ හෙළ බස ද! නැත්නම් උන් ගේ බඩ ද!

එකක් දකුමු. එහි මෙ රිත්තා පාරිබාසික ඇවැටිල්ලෙන් මැඩෙන්නෝ ඔබ යැ, ඔබ දු-රුවෝ යැ, කොටින් මැ ජාතිය යැ.

පර බසින් ගන්නා එක් එක් වදන අපේ වදන් කුදුස් දහස් ගණනක් මරා වද - බවී. මේ වද - බැහිම මැ පාරිබාසික වදන් අවචන්නන් හට ගජ වාසියෙකි. ඇයි? අර මැරෙන අපේ වදන් කුදුස් දහස මැ වද බහිත පාරිබාසිකයෙන් මැ ලද හැකි නො? එක වදනට රූපියල් දහස ගණනේ ගණන් බලමු. අපේ මුදල් කී දහසෙක් ද? අනේ, දෙවියනේ, මෙහෙවු දන් දීමෙක්! අපා යන දන් ලැබුමෙක්!

අපි ලියමු; ලියු සැටි බලා ලියමු; ලියු සැටි බලාගන්නට ලියමු; නො කා, නො බී, ලියා, රජයේ අණින් බස මරන්නවුනට අයබදු මගින් දන් දෙමු. දන් දී මෙ සේ පතමු:

“මේ දනේ පිහිත් වත් හෙළ බස රැකේ වා, රැකේ වා, රැකේ වා!

“ඇතැම් ඉංගිරිසි පත පොත හොඳ හුරු තෙල්වට පෙරැලීම ද අහතා මෙහෙයෙකි. අපි අප ගේ බස මැ මුදුනෙහි තබා තරසර කෙරෙමු. අනුත් ගෙත් ලැබියැ හැකි රස වැරිමෙත් නො චේ ඒ. එ හෙයින් ඉංගිරිසිසෙයන් යම් පමණ අමුතු රස ඇදියැ හැකි නම්, ඒ සියල්ල පෙරා හුදු පිරිහුදු තෙල්වෙත් හෙළගතට දීම බලවත් යුතු කමෙකි”

—කුමරතුමු මුනිදස්
(1941 ජූලි 3 වෙර්ම, මහල කලබ)

SINHALESE THROUGH ENGLISH

(COPYRIGHT)

By Munidasa Cumaratunga

Answers to Queries:

Several readers have sent questions on lesson I, to be answered.

1. What harm will it do if we say ඔහු යයි?

It will do no bodily harm, but will spoil your language. What harm will it do if you say **him** goes?

2. If වෙහි and වෙහු are not in ordinary use, why do you give them?

Answer this question yourself by finding an answer to this:— Why do English grammarians give the form **thou art**?

3. Does සැදෙනවා mean **dressing**? I think it ought to be සැදෙනවා to mean **being made**.

සැදෙනවා means **being made** but සැදෙන්නවා means **dressing**. සඳ to be ready is the root. සාද to make is quite different from it,

LESSON II

Examine the two forms:

- (1) He stands. (හේ සිටී)
- (2) He is standing.

He stands is හේ සිටී in Sinhalese. What is the Sinhalese for **He is standing**?

හේ සිටින්නේ වේ

is the exact translation of **he is standing**. Unless special emphasis is needed, in Sinhalese the verb වේ is dropped. යැ, another form of the full-stop, is used.

හේ සිටින්නේ යැ.

Strictly speaking, සිටින්නේ is not a finite Verb. It is the Nominative Singular form of the Verbal Noun සිටිනු. In English too **standing** is a Participle (a Verbal Adjective). It is the Complement to the Verb **is**. But grammarians take both the words together, and say that **is standing** is the Present Imperfect form. We nowadays regard සිටින්නේ as a Verb, when the real Verb වේ is dropped. Let us conjugate it:

R. P. හේ සිටින්නේ ඔහු සිටින්නේ
L. P. තෝ සිටින්නෙහි තොපි සිටින්නහු
S. P. මම සිටින්නෙමි අපි සිටින්නමු

සිටින්නේ + හි = සිටින්නෙහි
සිටින්නේ + ඔ = සිටින්නෙමි
සිටින්නෝ + හු = සිටින්නොහු = සිටින්නහු
සිටින්නෝ + මු = සිටින්නොමු = සිටින්නමු

Note that ම becomes අ when හු or මු follows. The forms සිටින්නෙහු and සිටින්නොමු are clearly wrong.

සිටින්නේ is the form that agrees with ඔබ because it is always R. P. (person referred to) Singular grammatically, whatever it be in sense.

Now we must understand clearly that there are two forms of the Verb. One is the pure Verbal form, (සිටි), the other is the Substantive form because it can be declined as a Noun.

	Sing.	Plu.
Nominative:	සිටින්නේ	සිටින්නෝ
Objective:	සිටින්නා	සිටින්නන්
Dative:	සිටින්නාට	සිටින්නන්ට

The pure Verbal form can never be declined as a Noun.

When the Substantive is conjugated as a Verb, the Nominative Singular and Plural forms are taken. These two forms without any alteration are used as the R. P. Singular and Plural forms, The L. P. and S. P. personal terminations are added on to the R. P. forms.

Summary.

1. In the Non-past Tense the Sinhalese Verb has three Conjugations.

(1) ආ Conjugation, where the R. P. Sing. form ends in ආ, e. g. බලා (බලයි)

(2) ඊ Conjugation, where it ends in ඊ, e. g. සිටී.

(3) ඒ Conjugation, where it ends in ඒ, e. g. 'ඒවේ.

2. The R. P. Plural is formed by adding කී to the Singular, e. g. බලනී, සිටිනී, වැටෙනී.

3. In the L. P. and S. P. the personal terminations are added on to R. P. forms,

L. P.	{ බලනි	සිටිනු	වැටෙනි
	{ බලනු	සිටිනු	වැටෙනු
S. P.	{ බලමි	සිටිමි	වැටෙමි
	{ බලමු	සිටිමු	වැටෙමු

4. Before the personal terminations, the long vowel is shortened and කී is dropped.

බලා+මි=බලමි

බලනී+හු=බලනු

5. There are two forms of Conjugation,

- (1) The Verbal form
- (2) The Substantive form.

6. ෝ and ෝෆ are Sinhalese full - stops.

EXERCISE II.

1. Conjugate the following Verbs:

නඟා raises	නතී r'ses	නැගේ
—	සුබුදී awakes	පිබිඳේ
බබළා shines	—	බැබැළේ
—	සුදී bears fruit	—
—	for the first time	පිඳේ

වද gives birth to	වදී enters	වැඳේ
වසා lives	—	වෙසේ
—	උපදී is born	ඉපැඳේ
—	අභී is worth	—
—	වටී is worth	වැටේ falls

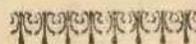
2. Use one form of each in a sentence so that its meaning is clearly expressed.

3. Give the English equivalents of the verb given.

4. Find out the Sinhalese equivalents of the following:-

plays, drives, takes, makes, shakes, bakes, speaks, lectures, teaches, smiles, walks, tries, ties, fries, kisses.

5. Conjugate the Sinhalese equivalents under the class to which each belongs.

ලෝ ඉතිහස - 2

(සරසවි පිවිසුම් ඇ උසස් විබේද සදහා යැ)

නුදන්සිරි ජයකුරු

මහා වංශයේ ඓතිහාසික අගය

මහා වංශයේ ඓතිහාසික වටිනාකම ගැන විවිධවක් කිරීමෙහි ලා මේ ග්‍රන්ථයෙන් අපට හත හැකි ප්‍රයෝජන පලවුවෙන් මැ පලකා බැලීම යෙදේ. ලක් දිවැ ඉතිහසේ මුල් සමය පිළිබඳ ලිවීමෙහි දී සැලැකියැ යුතු කරුණු මත සිය ගත ලිවීමට මෙහි කතුවරයාට භෞහැකි වූ අතර, දේවානම්පිය තිස්ස රජු ගේ සමයෙන් පසු මෙහි ඇති ඉතිහාසය සැහෙන තරම් දුරට පිළිගත හැකි බව බොහෝ පසුවත් විසින් පිළිගැනුණු මතය යි.

ලක් දිවැ මුදු සමය තිර වැ පිහිටුවීමෙන් පසු විහාරාචාර්යයෙහි පිළිගත හැකි සාක්ෂ්‍ය ආරක්ෂා වූ බව ඔවුන් ගේ මතය යි. මේ ග්‍රන්ථයේ සඳහන් වන ඇතැම් කරුණු ශිලා ලෙඛන ආදියෙන් ද සනාථ වන ස්ථාන විධාන් වැදගත් ලෙස සැලැකියැ හැකිය.

අශෝක රජුට පෙර ඉන්දියාවේ රජ කළ හරවරයන් පිළිබඳ වැ මහා වංශයන්, ජෛන ග්‍රන්ථ සහ පුරාණ ග්‍රන්ථන් අතර වෙනසක් දක්නට ලැබේ. මහා වංශයේ හා දිප වංශයේ පමණක් සඳහන් වන එක් නමක් වේ. එ නම් කාලාශෝක යන නාමය යි. මේ සම්බන්ධයෙන් ඉතිහාස උගතුන් විසින් පවා ඉතා අහය කොටැ සැලැකෙන ගාථා පටිකතියක් මහා වංශයේ 5 වැනි පරිච්ඡදයේ සඳහන් වේ.

“තවනන්ද නනො ආසුං - කමෙනෙව තරාධිතා තෙපි වා විස වස්සානි - රජ්ජං සමනුසාසිසුං”

ආදියෙන් පටන් ගැනෙන ගාථා පටිකතිය යි ඒ. මේ ගාථා පටිකතියෙන් හා සෙසු ඒවායෙන්

එක් වැදගත් කරුණක් පැහැදිලි වේ. එ නම් දීපවංශ හා මහාවංශ කතුවරයන් හිතු මතයෙන් මැවූ පුවත් නො වැ ඉන්දියාවේ පැවැති ජන කථා දෙව කථා හා ඓතිහාසික කථා ඇසුරු කොටැ ගොඩ නැඟ කරුණක් සිය පොතට ඇතුළු කළ බව ය.

මහා වංශයේ මුල් කොටසෙහි සඳහන් වන ඉතා මැ වැදගත් කොටස දුටු ගැමුණු රජු පිළිබඳ කතා පුවත යැ යි කීම නිවැරදි ය. මේ විස්තරය ලිවීමේ දී ආභමික වශයෙන් පක්ෂග්‍රාහී භාවයෙන් කතුවරයා විසින් දක්වුණ ද බොහෝ සත්‍ය කරුණු මෙයින් හෙළි වන බව පෙනේ. සිය විරුවා ලෙස කතුවරයා විසින් සැලැකුණු දුටු ගැමුණු හේ සතුරු රජු වූ එළාර ගේ නොයෙක් ඉණ සඳහන් කිරීමෙන් මෙ ම විස්තරයේ සංධාරණ භාවයක් දක්වුණු බව ගෞරව පවී තුමා ගේ මතය යි. එළාර රජු, මිතුරු, පස-මිතුරු දෙ පසට මැ එක් සේ සැලැකූ බව එහි කියැවේ. මෙයින් පෙනෙනුයේ ගෞරව මතයේ යම් කිසි ඇත්තක් ඇති බව ය. මෙ බඳු මැ අන් තැනෙක් ද වේ. එ හම් සුරතිස්ස රජු ගෙන් සිහසුන පැහැර ගත් සේන හා ඉක්තික යන දෙමළ රජවරුන් දෙ දෙනා ගැන අපක්ෂපාති ම සඳහන් කිරීම යි.

ඉහත සඳහන් කරුණු නිසා දුටු ගැමුණු සමයය ගැන අලංකාරොක්තියෙන් දක්වන ලද විස්තර අතර ද සත්‍ය බිරියක් ඇති බව පෙනේ. දුටු ගැමුණු - සඛාතිස්ස සටන, ද්‍රවිඩයනට විරුව වැ ඇරැඹූ ව්‍යාපාරය, දුටු - ගැමුණු පළාම සටනේ

දී එළාර මාරුව කැම, අවමහලේ දී ගැඹුණු දක්වූ උසස් සිටිත් ආදිය මෙම සත්‍ය කරුණු ගණනය වී ලා සැලැකිය හැකි බව ගෞරව පවි කුමා දක්වයි.

නිකාය හේදය නිසා හටගත් කෝලාහල ගැන මහා වංශයේ 33 - 37 වැනි පරිච්ඡේදවල දක්වෙන විස්තරය ඔහානාම හිමියන් විසින් ලියන ලද්දේ හක්කිමත් ථෙරවාදියකු ලෙස ය. එහෙත් කලෙකු ථෙරවාදියේ බලවත් සතුරකු වූ මහසෙන් රජු පිළිබඳව කරන විස්තරයේ දී ඔහු හේ උසස් බව සහමුලින් මැ සහවා නැති බව අපි මෙහි ලා සැලැකිය යුත්තෙමු. මෙය ඉතිහාස පොතක් ලෙස ලිවීමේ, මොහු හේ අදහසක් නො වුව ද, මෙහි දී ඔහු විසින් දක්වෙන සාධාරණ භාවය ගැන කතුවරයා පැහැසුම් ලැබිය යුත්තේ යි.

මහා වංශ කතුවරයා විසින් ඇත්ත යටපත් කරුණු නැත් ඇති වුව ද ඒ අතර ම, වැදගත් ඓතිහාසික කරුණු ඉස්මතු වන බව පෙනේ. වෙසෙසින් මැ වූ ශ්‍රී වංශයේ සඳහන් වන ඇතැම් කරුණු හා පැහෙන සෙල් ලිපි මෙ රටෙහි ද ඉන්දියාවෙහි ද දක්නට ලැබේ. එ බඳු කරුණු ඓතිහාසික වශයෙන් වැදගත් වන්නේ ය.

1 වැනි විජයබා සොළීන් පරදවා රාමසෑදු දේශයෙන් හික්සුන් වැඩැමැවූ බව ද, අගනා දළ මැදුරක් හොඳ නැවූ බව ද අත් පින් කම් රූසක් කළ බව ද මහා වංශයේ සඳහන් වේ. උච්ච සේනා පලවා හැර, සිටි ලක එක් සේසත් කළ බවත් සිරිපාදයේ වන්දනා කටයුතු දියුණු කළ බවත් විජයබා හේ දැකගවූ ශීලා ලෙඛන යේ ද සඳහන් වේ. තව ද විජයබා අරමණ දෙසින් හික්සුන් ගෙන්වූ බව ද දළ මැදුර සැදවූ බව ද පොලොන්නරුවෙන් ලැබුණු ද්‍රවිඩ ශීලා ලෙඛනයක කියැවේ. මෙ බඳු තත්වී දී මහා වංශයේ ඇති සත්‍ය භාවය ස්පුට වන්නේ යි.

මහා වංශයේ 52 වැනි පරිච්ඡේදයේ 45 වැනි ශාචාවෙන් කියැවෙන්නේ 5 වැනි කාශ්‍යප මිහිස වැටී වෙහෙර ප්‍රතිසංස්කරණය කළ බව ය. මේ පුවත ඔහු හේ මැ සෙල් ලිපියෙකින් ද සනාථ වන්නේ ය. තව ද සොළී රජුන් හා පව් රජුන් අතර වූ යුද්ධයක දී 5 වැනි කාශ්‍යප (ක්‍රි. ව. 908-918) විසින් දකුණු ඉන්දිය යුද සඳහා සේනා යැවුණු බවත් වසංගත රෝගයක් පැතිරීම නිසා ජයක් නොමැති වූ ආ පසු පැමිණි බවත් මහා

වංශයේ කියැවේ. මෙයට සම්බන්ධ දකුණු ඉන්දිය ශීලා ලෙඛනයක් ද ඇති බව ආචාර්ය පුල්වස් පෙන්වා දෙයි 1 වැනි පරාන්තක නම් සොළී රජු පව් රජු පරදවා සිංහල සේනා කොල්ල කෑ බව උදෙසන්දිරම් ශීලා ලෙඛනවල කියැවේ.

ක්‍රි. ව 981 දී, දුබලයකු වූ පස් වැනි මිහිදු රජ විය. ඔහු යටතේ වූ කේරල හා අනාස ජාතික හටයනට ගෙවීමට ඔහුට නොහැකි වූයෙන් කැරැල්ලක් ඇති විය. උතුරු පළාතේ සංග්‍රාමික ඒකාධිපති බලයක් පිහිටුවීණි. මේ කලබලකාරී තත්වයෙන් ප්‍රයෝජන ගත් සොළී රජු ලක් දිවට සේනාවක් එවා මිහිදු රජු හා එ ම බීසව ද වස්-කුව ද ඉන්දියාවට ගෙනැ ගිය බව මහා වංශයේ සඳහන්. මේ බන්දක් ගැන 1 වැනි රාජෙන්ද්‍ර චෝල නම් සොළී රජු හේ නිරාමලෙයි සෙල් ලිපියෙන් ද කියැවේ.

දෙ වැනි සේන රජු (ක්‍රි. ව 846 - 880) තව වැනි ශත වර්ෂවල දෙ වැනි භාගයේ දී පව් රට හා යුද වැදී, පව් රටට ගෙ කුටිර අත් පත් කැර-ගෙනැ, කොල්ල කෑ බව මහා වංශයේ 51 වැනි පරිච්ඡේදයෙන් කියැවේ. ඔහු පුත් 5 වැනි දළපුල විසින් ද මෙය සඳහන් කරනු ලැබේ.

රුහුණු රටෙන් මලය රටෙන් පැවැති, 2 වැනි උදය හේ සටන් ගැන මහා වංශයේ 51 වැනි පරිච්ඡේදයේ 94 වැනි ශාචාවෙන් කියැවේ. ඒ ද ඓතිහාසික වශයෙන් සත්‍ය ප්‍රවෘත්තී ලෙස සැලැකිය හැක්කේ ඔහු හේ සෝවුරු 4 වැනි කාශ්‍යප හේ ශීලා ලේඛනයක ද මේ බව සඳහන් වන හෙයිනි.

ඉහත දක්වුණු රජ නම් වැළ හා සෙල් ලිපි වැනි ඓතිහාසික ලේඛන සමඟ පැහෙන පුවත් නිසා මහා වංශය ඓතිහාසික වශයෙන් යම් කිසි ප්‍රයෝජනයක් ගත හැකි ග්‍රන්ථයක් සේ පෙනේ. මෙහි සම්පූර්ණ සත්‍යය නො කියැවුණ ද යම් සිද්ධියක් විෂයට බොහෝ කලකට පසු ඒ පුවත් ගැන ලිවීමේ දී ඇති විය හැකි නොයෙක් වැරදි හා මිථ්‍යා කරාවල බල පෑම පෙනේ.

මහා වංශයේ ඓතිහාසික අතින් ඇති අඩු සාඩු සාම

මහා වංශ කතුවරයා සාකිස ග්‍රන්ථය කිරීමෙහි දී ඉතිහාස පොතක් ලිවීමට තැත් නො කළ බවත්, ඔහු කමෙන් මැ එය කියවන්නන් රැවැටීමේ අදහසක් ඔහුට නොවූ බවත් සලකන

අතර, ජේතනාසික කරුණු එයින් තෝරාගැනීමේ දී, අප මහක තබාගත යුතු කරුණු කිහිපයක් වෙයි. එනම් අන් පත පොත ලියකියවිලි හා නොපැහෙන පුවත් සොයා බලා ඒ අත හැරී මේ ග්‍රන්ථයෙහි නියම ජේතනාසික හරය තෝරාගත යුතු බව යි. මෙ ම පොතෙහි ඇති ජේතනාසික වටිනාකම අප විසින් සලකා බැලුණු නිසා දන් අප සිතා බැලිය යුත්තේ ජේතනාසික ප්‍රවෘත්ති දක්වන ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් මහා වංශයේ ඇති අඩු ලුහුඬු කම් ගැන ය.

තමා අසා තුටුණු නොයෙක් මිත්‍රා ප්‍රවෘත්ති කම් පොතට ඇතුළු වන්නට දීම නිසා මෙහි ජේතනාසික අගය කතුවරයා අතින් අඩු වුණු බව පළමුවෙන් මැ කිව හැකිය. මෙ වැනි ප්‍රවෘත්තියකට උදහරණයක් නම් පණ්ඩුකාභය කුමරා වෙළුමක ගේ නැහැය විදු, වැඩ ගැනීම පිළිබඳ කථාව ය. ඒ මෙ සේ ය:

“ඔහු ගේ පින් හෙදින් ඒ තල් පත මහ කඩුවෙක් විය. ඇට ‘නි මරම්’ කියා කඩුව එසැවී ය. ‘ඤාමිනි, ඔබට රජය ගෙන දෙමි. මා නො මරව’යි කීවා ය. හෙ තෙමේ ඇය ග්‍රීවායෙහි අල්වාගෙන කඩු අහින් නාසායෙහි විදු යොතින් බැන්දේ ය.”

ගැමි කථා නැතහොත් ජන කථා ද මහා වංශයට ඇතැම් විටැ, ඇතුළු වූ බව පෙනේ. කැලැණිතිස් රජු ගේ කාලයේ මුද ගැලීම පිළිබඳ පුවත දක්වන කතුවරයා එයට හේතුව වශයෙන් දක්වන්නේ පතල වැ පැවැති ගැමි කථාවෙකි.

ඉතිහාස පොතක් ලෙස සැලැකීමේ දී දිගු පුවතක් හක කොට දක්වුම ද ඒ තරම් සුදුසු නොවන සේ හැනේ. රාජාවලියෙහි කැලැණිතිස් රජු ගේ කාලයේ වූ රට ගිලීමේ පුවත දිගු විස්තරයකට ලක් වෙයි. එහෙත් මෙ ම පුවත මහා වංශ කතුවරයා දක්වුයේ ශාථාවෙකැ දෙ පදයෙකිනි.

යමෙක් ඉතිහාස ග්‍රන්ථයක් ලෙස ලෙස සැලැකිය හැකි වන්නේ එහි කතුවරයා මැදහත් බව පෙනුණු විටැ යැ. එහෙත් තමා පිළිගත් මහ ඉතිහාසය ලෙස දක්වෙන තැන නියම කථා පුවත හෙළි නොවන්නේ යි. එ බඳු තැන් මහාවංශයේ ද වේ. ඒ එකිනෙක ගෙනැ අරි දන් සලකා බලමු.

බෞධ භික්ෂුවක වූ මහා වංශ කතුවරයා සිතුවේ සිංහල ජාතිය බුදුනට සබඳ කම් ඇත්තක් බව දක්වීමෙන් මෙ ම දැයට අමුතු උසස් බවක් ලබා දිය හැකි බව ය. එ බන්දක් කිරීමේ දී මෙය සිංහලයන් ගේ ඉතිහාසය ලෙස ගැනෙනැ යි ඔහු නොසිතුවාට සැකයක් නැති. එහෙත් මැහක් වන තුරු එ ලෙස සැලැකුණු නිසා එහි අඩු පාඩු කම් ගැන බොහෝ දෙනා උනන්දු වූ හ. සිංහල ජාතිය බුදුනට නැ කම් ඇති බව පෙන්වන්නට ඔහු හත් මහ කීමෙක් දැ යි සොයා බැලිය යුතු ය. මරණ මඤ්චකයෙහි වැදු හොත් බුදු රජුන් ශක්‍රයාට මෙ සේ කී බව කතුවරයා සඳහන් කරයි.

“සිංහ බා රජු පින් තෙල විජය කුමර අනුගත සත් සියයක් පිරිවර ඇති වැ ලාට රටින් අඩුත් ලක් දිව බැස්සේ ය. දෙවෙත්ථය, මා ගේ සේන ලක් දිවිහි පිහිටන්නේ ය. එ හෙයින් පිරිවර සහිත උහු ද ලංකාව ද මොනොවට රකුව.”

මෙහි සඳහන් වන විජය කුමරා ගේ පරපුර දක්වීමේ දී සිංහල නාමය ද සැදියැ යුතු බව කතුවරයාට මතක් වූ බව පෙනේ. එ හෙයින් විජය කුමරා සිංහයකුට නැ කම් ඇත්තකු බව හෙතෙම දක්වයි. එහු රටැ රජකුට හා කලිඟු කුමරියකට දු වූ කුමරියක සිංහයකු හා සහවංසයෙන් සිංහ බාහු හා සිංහ සිවලී යන දරු දෙ දෙනා ලැබුවා ල. ඒ දෙ දෙනා විවාහ වීමෙන් සොළොස් වරක් පුතුන් දෙ දෙනා බැගින් ලක් බව ද කියැවේ. මෙ ලෙස ය විජය රජුන් සිංහල නාමයන් ඇදීමට තැත් කෙළේ. කථා පුවතක් ලෙස ගත් කලැ ද මෙය අදහන්නට බැරි බව පෙනේ. විජය කුමරා මෙ රටට ගොඩ බව පසු, වූ ද ලිවීමෙහි දී ජාතක කථා ආදිය කතුවරයාට බෙහෙවින් පිහිට වන්නට ඇතැ යි ඇතැම් පසුවෝ කියති.

විජය පැමිණීමේ දී මෙ ම දිවයිනට යතුන් ගෙන් පිරි එකක් බව දක්වීමට කතුවරයා උත්සාහ කොටැ ඇත්තේ ය. ඒ ඔහු විසින් කරන ලද්දේ කුමන අදහසින් ද? ලොව මැවීම වැනි අංග ඉන්ද්‍රිය පුරාණයන්හි දුටු කතුවරයා ඒ වෙනුවට මහා වංශයේ දක්විය හැක්කේ කීමෙක් දැ යි සිතන්නට ඇති. ලක්දිව මිනිස් වාසයට නුසුදුසු තැනක් ලෙස පළමුවෙන් ම පෙන්වන කතුවරයා විජය හා පිරිස විසින් මෙ රටට සහාත්වයක් ගෙනෙනු ලැබූ බවින් පෙන්වීමට තැත් කරයි.

මේ කතා පුවත වෙන් වශයෙන් ගෙනෑ මතු සලකා බලන හෙයින් මේ ම පුවත පොදු විසින් අසත්‍ය සේ පෙනෙන බව පමණක් මෙහි ලා සඳහන් කරමු.

ඉහත දැක්වුණු කරුණු හැර යම් කරුණු ඕනෑ කමෙන් මෑ යටපත් කළ බවක් නොවූ දු මවා පෑමට තැන් කළ බවත් මහා වංශයෙන් පෙනේ. බුදුන් ගේ පිරිනිවීම විජය ලක් දිව පැමිණීම හා එක් මෑ දිනට යෙදීමෙන් මහා වංශ කතුවරයා සාකිකිය ගුණපය පිළිගත හැකි බව තවත් අඩු කරයි. දීප වංශයේ මේ සිද්ධිය වූයේ "පරි නිබ්බාණ සමයේ" බව සඳහන් වේ. සමන්ත පාසාදිකාවේ ද ඒ එ සේ මෑ යි. එයින් විකක් ඔබ්බට ගිය මහා වංශ කතුවරයා එය සිදු වූයේ බුදුන් පිරිනිවී දිනයේ මෑ බව කියයි. බුදුන් වහන්සේ හා සිංහල ජාතිය සම්බන්ධ කිරීමට ඔහු ගත් තැන මෙයින් වැඩි දුරටත් පැහැදිලි වේ.

ලක් ඉතිහසේ මුල් භාගයේ සිටි රජවරුන් ගේ රාජ්‍ය කාල සකසන ලද බවක් සිතිමට තුඩු දෙන කරුණු රැසක් වෙයි. දීප වංශයේ ද මහා වංශයේ ද සඳහන් වන පරිදී පඩු අබා ඉපැයුණේ පඩු වස් දෙව් රජු ගේ මරණයට වික කලකට පෙර ය. එයට අසු ඔහු පුත් අහස අවුරුදු විස්සක් රජ කරයි. එයට ද පසු වෑ අරාජක තන්ත්වයක් අවුරුදු ද හතක් මුළුල්ලේ පැවැති බව කියැවේ. ඒ සියල්ලට පසු වෑ ය පඩු අබා (පණ්ඩුකාහස) රජ වනුයේ. එ සේ වුව ද ඔහුට අවුරුදු හැක්කාවෙහි රාජ්‍ය කාලයක් ද වෙන් වෙයි. ඔහු රජ වන විටැ යටත් පිරිසෙයින් තිස් හත් අවුරුද්දක් වත් වයස වන්නට ඇතැ යි මේ කරුණුවලින් හෙළි වේ. එ සේ නම් පඩු අබා රජ අවුරුදු 107 පමණ ජීවත් වියැ යුතු ය.

ඒ එ සේ වුවා යැ යි. සිතවු. ඊ ළඟට එන රජු වෙනුවෙන් වෙන් වන්නේ කොතෙක් කල් දැ යි සලකා බැලීම වටී. පඩු අබා හට පසු වෑ රජ වූයේ ඔහු පුත් මුට්ඨිව ය, ඔහු ගේ වේ වූයේ පඩු අබා රජ ජීවම පෙරැ ඔහු හා විවාහ වූ ස්වණ්සාලි ය. ඒ නිසා රජ වන විටැ, මුට්ඨිව මහලු වයසේ පසු වන්නට ඇතැ යි සිතියැ හැකිය. ඒ කිසින් නො තකා මුට්ඨිවට ද අවුරුදු හැටවන රාජ්‍ය කාලයක් වෙන් කරන්නේ ය මහා වංශ කතුවරයා. මෑරෙන විටැ, ඔහුට අවුරුදු 120 හෝ 130ක් හෝ වූ හ යි මෙයින් සිතිය හැකිය.

ඊ ළඟට යඳහන් වනුයේ මහා වංශයේ මේ ම දින පිළිවෙල ගැන මහත් සේ සැක සිතෙන තවත් කරුණු ය. මුට්ඨිව ගේ දෙ වැනි පුත් දෙවන පෑ තිස් අවුරුදු හතළිසක් රජ කළ බව කියැවේ. ගේ රජ වන විටැ තරුණයෙක් වියැ යි සිතන්නට බැරි ය. එ සේ වුව ද, ඔහු ඇවෑමෙන් ඔහු ගේ සොහොවුරන් වූ උත්තිය, මහාසීව හා සුරතිස්ස යන තිදෙනා දස වසර බැගින් රජ කරති. ඉන් පසු වන්නේ සේන හා ගුණතික යන දමුලයන් දෙ දෙනා ගේ රාජ්‍ය කාලය යි. ඒ සියල්ලට පසු මුට්ඨිව ගේ තවත් පුතකු වන අසේල ද තවත් දස වසරක් රජ කළ බව සඳහන් වේ. මෙයින් අපට පෙනෙන්නේ ඉතා මහලු වයසට පැව වන තුරු රජ කළ මුට්ඨිව ගේ පුතුන් සඳහා ද අවුරුදු අනු දෙකක කාලයක් මහා වංශ කතුවරයා විසින් දැක්වුණු බව ය. එ විටැ, ඔවුන් ගේ වයස් පිළිබඳ කවර කථා ද?

දින සම්බන්ධ වෑ මහා වංශ කතුවරයා කැරගත් අඩුල දෙවනපෑතිස්ට පසු වෑ වූ රජ වරුන් කෙරෙහි ද පතුරුවා හැර ඇති බව සිතේ. ඒ නිසා ය දෙවන පෑ තිස් ගේ එක එක් සෝවුරාට අවුරුදු අහස බැගින් වෙන් කිරීමට කතුවරයා සිතුවේ.

බෙහෙවින් වීර කාවායෙකැ මුහුණුවර ගන්නා මහා වංශය සිය විරුවාට වැඩි තැනකුත් සෙස්සනට අයුතු ලෙස අඩු තැනකුත් ලබා දුන් බව පෙනේ. මෙයින් ඉතිහාස පොතක් ලෙස ඇති විවිකා කම අඩු වේ. එය වඩාත් බර පතල වරදක් කැර-ගෙන ඇත්තේ තම විරුවා ගේ ගුණවලට කැළැලක් වන පුවතක් වනොත් ඒ යටපත් කිරීමෙනි. එයට නිදසුනක් අපි දන් සලකා බලමු.

මහා වංශයේ මුල් පරිච්ඡේද තිස් හතෙන් එකොළොසක් ම වෙන් වී ඇත්තේ දුටු ගැලුණු රජු පිළිබඳ පුවත් දැක්වීම සඳහා ය. ඔහු අතින් රටට වූ මහත් සේවය පිළිගත යුතු අතර, මහා වංශ කතුවරයා ඔහු පිළිබඳ කරුණු අතිශයෝක්තියෙන් දක්වා ඇති බව පිළිගත යුතු ය. කතුවරයා ගේ විරුවා වූයේ දුටු ගැලුණු ය. ඔහු පිළිබඳ මේ විස්තරය කරන කතුවරයා රටේ ආර්ථික තත්ත්වය නහා සිටුවීමෙහි ලා මහත් උත්සාහයක් දැරූ මහසෙන් හට වෙන් කරන්නේ පරිච්ඡේදයක් පමණි. මෙය ද මහා විහාරයට ගිතවත් ව නොසිටීමේ 'වරදට' මහසෙන් හට දැක්වුණු විශේෂතාවයක් ලෙස සැලැකියැ හැකිය.

වුළු වංශයේ පළමු වැනි කොටසේ ද මේ බඳු තැන් වෙයි. ධර්මකීර්ති හිමි ගේ විරුවා 1 වැනි පැරැකුම්බා ය. (ක්‍රි. ව 1135 - 1180). ඔහු සඳහා පරිච්ඡේද 62 - 79 දක්වා වෙන් කරන කතුවරයා එයට පෙර වූ සිය වස් අට මැ සඳහා වෙන් කරන්නේ පරිච්ඡේද විසි හතරක් පමණි. අවුරුදු හතළිස් පසෙක කාලයටත් සිය වස් අටකටත් වෙන් වූ ප්‍රමාණ මෙයින් පැහැදිලි ය. එ පමණකුදු නො වැ, පැරැකුම්බා ගේ කීර්තියට කැලැලක් වන කරුණු කතුවරයා යැහැවූ බවට යාක්ෂ්‍ය වෙයි. පැරැකුම්බා ගේ සේනාව දකුණු ඉන්දියාවේ පළමුවෙන් ජය ගෙනෑ පසු වැ පරාජය වුව ද ධර්මකීර්ති හිමි දක්වන්නේ පළමු ජය පිළිබඳ පුවත පමණි. පැරැකුම් රජු ගේ, ලංකාපුර නමැති සෙනෙවියා අන්තිම සටනින් පරාජය වූ බව ද ඔහු ඇතුළු සෙසු මූලාදානීන් ගේ හිස් මදුරා පුර දෙරටුවලා තබා ඇණ ගැසුණු බව ද ඉන්දිය සන්නය්වලැ කියැවේ.

වුළු වංශයේ දෙ වැනි කොටස ද මේ වරදීන් මිදුණු බවෙක් නො පෙනේ. එහි කතුවරයා ගේ විරයා ලෙස පෙනෙන්නේ දෙ වැනි පැරැකුම්බා ය. (ක්‍රි. ව 1125 - 1259). ඔහු ගේ පුත් හතර වැනි විජයබා ද කතුවරයා ගේ සිත් ගත් බව පෙනේ. ඔවුන් සඳහා පරිච්ඡේද අටක් පමණ වෙන් කරන කතුවරයා ඊට කලින් වූ ක්‍රි. ව 1180 - 1225 කාලය සඳහා වෙන් කරන්නේ පරිච්ඡේද දෙකක් පමණි. තව ද එයට පසු වැ වූ ක්‍රි ව 1272 - 1333 සඳහා වෙන් වන්නේ පිටු නවයක් පමණි. දෙ වැනි පැරැකුම්බා රජු පාණ්ඩ්‍යයන් පලවා හැර, ලංකාව එක් සේසත් කළ බව 13 වැනි පරිච්ඡේදයේ 48 වැනි ශාචාවෙන් කියැවේ. එහෙත් 13 වැනි ගත වර්ෂයේ මැද භාගයේ පඩි සේනාවක් ගොඩ බව බව ද, එ කලා මෙ රට රජවරුන් කිහිප දෙනකු රජ කළ බව ද, එයින් එකකු මරා තවෙකකු කප්පම් ගෙවීමට සැලැස්සූ බව ද දකුණු ඉන්දිය ලිපිවලැ සඳහන් වේ. මෙයින් පෙනී යන්නේ 2 වැනි පැරැකුම්බා යටතේ සිරි ලක එක් ජයසත් නොවූ බව ය. එයින්ද විරුවා ගේ යසස වැඩි කිරීම සඳහා ඇත්ත යටපත් කළ බව පෙනේ.

වුළු වංශයේ තෙ වැනි කොටස ලිවීමෙහි දී තිබෙනොටුවේ සුමංගල හිමි විසින් විරුවා ලෙස සැලැකුණේ නිරතී ශ්‍රී රාජසිංහ ය. ඔහු පිළිබඳ විස්තර කිරීමට 99, 100 පරිච්ඡේද වෙන් වෙයි. එහි ඇති පිටු ගණනට සම පිටු පිටු ගණනෙකින් යුත් පරිච්ඡේද පෙටකින් ය එ ම රජුට කලින් වූ ක්‍රි. ව 1333 - 1747 දක්වා කාලය විස්තර වනුයේ. සත්සිරි රාජසිංහ ගැන විස්තර වන පරිච්ඡේදවලැ ප්‍රධාන තැනක් ලැබී ඇත්තේ 1765 දී ඔහු කළ යුද්ධව යි. එය අතිශයෝක්තියෙන් වර්ණනා කැර තිබේ. තව ද මෙ ම විස්තරවලැ සඳහන් වන්නේ කිත්තිරි රාජසිංහ හොඳ බොධියකු හා උපාසකයකු වූ බව ය. ඔහු රජ කළ කාලයේ අවාසිය පිණිස වූ කරුණු සඟවා ඇති බව පෙන්.

වෙනස් වෙනස් කාලවලැ දී වූ යුද උත්සව වර්ණනා කිරීමට එක් මැ පිළිවෙළක් අනුගමනය කිරීමෙන් ඒ සියල්ල එක් මැ ආදර්ශ සටහනක් අනුවා සැකැසුණු ඒවා යැ යි සිතීමට මෙ ම කතුවරු ඉඩ තබා ඇත්තා හ. පළමු වැනි පැරැකුම්බා රජ විහාරයෙක සමාවක් ගැන කල්පනා කළ අයුරු 78 වැනි පරිච්ඡේදයේ 56 වැනි ශාචාවෙන් දක්වේ. එ බඳු මැ ක්‍රියාවක් පිළිබඳ වැ දෙ වන පැනිය රජු සිතු අයුරු දක්වෙන පසළොස් වැනි පරිච්ඡේදයේ 88 වැනි ශාචාව වාග් යෝජනය පවා සමාන ය. 99 වැනි පරිච්ඡේදයේ 42 වැනි හා 53 වැනි ශාචාවලැ ද විස්තර වන දළ පෙරහැර හා උත්සව පිළිබඳ එ ලෙස මැ එක සමාන විස්තර දක්නට ලැබේ. මේ දක්වුණේ එ බඳු තැන් පිළිබඳ නිදසුන් කිහිපයක් පමණි.

යට දක්වුණු කරුණු අනුවා සලකා බලන කලැ, මීටරා ප්‍රවෘත්ති, ගැමි කතා හා තමන් සිතූ දු පොතට ඇතුළු කිරීමෙන් ද විස්තර කිරීමේ දී පක්ෂග්‍රාහී වීමෙන් ද අතිශයෝක්තියෙන් කරුණු දක්වීමෙන් ද දින පිළිබඳ අඩුලක් ඇති කිරීමෙන් ද මෙ ම කතුවරුන් විසින් මහා වංශය ඓතිහාසික ග්‍රන්ථයක් වශයෙන් වටිනා කමෙන් අඩු කැරුණේ ය.

එබි කතා—4

‘බුණ දබරය මෙ තෙකින් නවත්වනවා හොඳ යි’

මෙ සේ කීවේ මහ පැරැකුම්බා මහ රජාණේ ය. දබරය ඇති වී තුළුණේ මහ පැරැකුම්බා මහ රජාණන් ගේ මහ සෙනෙවියාගේ උපසෙනෙවියාක් අතරේ ය.

කලින් මෙ සෙනෙවි දෙ පළ ඔවුනොවුනට ඉතා හිත මිතුරෝ වූ හ. මහ සෙනෙවියා ගේ පවුලේ ඇත්තන් උපසෙනෙවියා ගේ ගෙදරක් උපසෙනෙවියා ගේ පවුලේ ඇත්තන් මහ සෙනෙවියා ගේ ගෙදරක් නිතර යනු එනු කනු බොනු හිඳිනු සිරිතක් ව පැවැතුණේ ය. එහෙත් දන් මැහෙක සිට මේ ‘ඇයි-හොඳයි’ නතර වී දෙ දෙනා අතරේ මහ දබරයකට මහ පැරැකුණේ ය. මේ බව දනගත් වහා ම පැරැකුම්බා මහ රජාණේ දෙ දෙනා ම රජ වාසල ම කැඳවා ඉහත කී අමවාදය දුන් හ.

මෙයින් වූයේ ජජාණන් ද දනගත් නිසා දෙ දෙනා ගේ දබරය පමි තහවුරු වීම යි.

‘දේවයන් වහන්ස, ඔබ වහන්සේ වදරන ඕනෑ ම දයක් අපි කරන්නෙමු. එහෙත් මේ කටයුත්ත සඳහා නම් — අප ගේ දබරය නැවැත්වීම සඳහා නම්, උදක් වෙහෙස නො වී වදානු මැනැවි’

‘සෙනෙවිවරුනි, තොප ඔය කියන්නේ ආයින් තොප දෙ පළ පෙර සේ සමඟි නොවන බව ද?’

‘එ සේ ය, දේවයන් වහන්ස, අප දෙ පළ ආයෙන් සමඟි වුණොත් මේ ඉර හඳ දෙ දෙනා ද එක් වනවා ඇති.’

‘ඉරත් හඳත් එක් වන දවසකුත් කියෙනවා.’

‘ඔ සේ ය, එ දට ඉර පමණ යි. අන්න ඒ වාගේ දෙ දෙනා ගෙන් එකකු මැකෙන තුරු මේ දබරය පවතිනවා.’

‘ඔබ දෙ දෙනා ගෙන් එකකු මැකෙන තුරු එ සේ නම් සෙනෙවිවරුනි, මගෙන් ඒ ගැන කිසි ශාදවෙක් නෑ. ඉතින් කවර ද ද දෙ දෙනා ගෙන් එකකු මැකෙන ඒ දවස?’

‘අදින් තුන් දවසක් ගිය නැත ඉර නැති තුන් පැයින් පොලොන්නරු රණ පිටියේ දී.’

‘හොඳ යි මාග් එ වෙලාවේ එ කැන ඇති දෙ දෙනා ගේ කඩු හරඹය බලන්නට.’

මෙ සේ දෙ දෙනා අතර දබරය එකකු නැසෙන තුරු කරන කඩු හරඹයෙකින් කෙළවර විය යුතු බවට එ වෙලේ ම දිවුරුම් දුන් සෙනෙවි දෙ පළ රජු වැඳ රජ මැදුරින් ඉවත් වී ගියේ ය.

ගෙදර ගිය මහ සෙනෙවියා මේ සටන ගැන ගිය දේවියට කල් නිසා දන්වීමට අදහස් නොනෙලේ ය. ඇගේ මොළොක් සිතට දවසක් හෝ නොසැනැහිලි දීම ඔහුට නොරිසි වූ හෙයිනි. එහෙත් දන් නම් නො දන්වා ම බැරි ය. දවස හෙට හෙයිනි.

එ ද රැ කැමෙන් පසු සෙනෙවියාත් බිරියත් සුරුදු පරිදි මුලත් වට සපමින් සාලයේ හිඳගෙන උන් හ. මහ සෙනෙවියා ගේ සත් කැවිටිදි සුරතල් පුතා ද අවුත් පියා ගේ ඇකයෙහි හිඳගත්තේ ය. සෙනෙවියා කතාවට මුල පිරි ය.

‘දන් ඉතින් හෙට යි දවස’

‘රජ මැදුරේ උලෙලක් වන් ද?’

‘නෑ’

‘එහෙනම්, කවුරුත් හරි මේකී එනවා ද?’

‘නෑ’

‘එහෙනම් අපට කොයින් ගෝ ආරාදනාමක් වත් කියෙනවා ද?’

'නෑ.'

'එහෙනම් නෑකැත් යෝගයක් වත් ද? පුතාට අකුරු කියවන්නන් දැන් කල් හටි තේ ද?'

'නෑ නෑ. එහෙම දෙයක් නො වෙයි. අප දෙන්නා ගෙන් එකකු හෙට යා යුතු යි.'

'මොනවා! අප දෙන්නා ගෙන්?'

'නෑ, නෑ. මාත් උප සෙනෙවියාත් දෙන්නා ගෙන්!'

'ඒ කියන්නේ දෙන්නා ගෙන් එකකුට හෙට මෙනක් කියෙනවා?'

'ඔව්, අවසන් ගමන!'

දේවිය ඉක් ගසමින් හඬන්නට වූවා ය.

'දේවිය, ඔබ හඬන්නට එපා. මහ රජාණන් ඉදිරියේ අප දෙ දෙනා ම දිවුරා එකඟ වුණා, හෙට උදේ කඩු හරඹයෙකින් අපේ දඹරය ඉවරයක් කරන්නට.'

'අයිගෝ, මේ මොන අපරාදයක් ද? මේක තම කරන්න දෙන්න බෑ.'

'දේවිය, දැන් මේ හටන නවත්වන්නට පුළුවන් හපනෙක් මේ මිනි පිට නෑ. දැන් නො හඬා තිදගන්න.'

දේවිය නැවත නැවතත් හටන නවත්වන සේ ඉල්ලුවා ය. එහෙත් වළක්වනු නොහැකි බව දන් ඔබෑරි ම තැන හඬහඬා ම තිත්උට ගියා ය. සෙනෙවියා ගේ සත් හැවිරිදි සුරතල් පුතා ද එ ද සිය පියා ගේ තුරුල්ලෙහි ම තිදගත්තේ ය.

ඇඳට ගොහිනුත් සෙනෙවි දෙ මහල්ලන් ගේ කතාව වූයේ දුතට යි. ඔවුන් මෙහින් වූයේ හුඟක් ම රෑ බෝ වීම පමණ යි. ඒ නිසා ඔවුන් වෙත නින්ද ආපේ ද රැයින් වැඩියක් ගියාට පසු ය. පමා වී ආ නිසා දෝ නිදි දෙව දුටි දා පසු යන්නට ද පසු ද තරමක් පමා වුණු සේ ය.

'ආ! එළිය වැටිලා! නැහිවින්න දේවිය, නැහිවින්න.'

'නෙත් පුතා!'

දෙ දෙනා නැහිට පළමු ව පුතා සොයන් වූණා. එහෙත් පුතා ගෙ කුළ නෑහැ. ළිඳ වෙත ගිය සෙනෙවියා ළිඳට ද එහි බැලුවා. වත්තේ හැම තැන ම සොයා බැලුවා. එහෙත් පුතා නෑ.

'සේකු, නෙත් මේ ලමයා තොප වත් දැක්කා බලාපත්, වෙල් උළියේ වත් ඉන්නවා ද යි

බලාපත්.'

සෙනෙවි ගෙදර මෙහෙකරුවා වන සේකුවා ද ලමයා ගැන හැම තැන ම සොයා බැලුවා.

'උදර! උර!' යනුයෙන් සෙනෙවි දේවිය ද පුතු ගේ නම කියකියා හඬ ගැවා. ඒත් පිළිතුරෙක් නෑ!

'දැන් මට පුතා හොයන්නට වෙලාවෙක් නෑ. හටනට දැන් වෙලාවත් ළ. විගෙන එනවා. මගේ හීල ඉක්මනින් පිළියෙළ කරවන්න. මගේ යුද ඇඳුමත් කඩුවත් ගෙනෙන්න.'

හෙට ගිය සෙනෙවි දේවිය සැමියා ගේ කඩුව එහි නැති බව සැල කලා ය.

සෙනෙවියා ගේ ඇසින් ගිනි විහිදෙනු පෙනිණි.

'දේවිය, ඇත්ත කියනු. ඔබ මගේ මේ ගමන වළක්වන්නට යෙදු උපාය මට දැන් තේරෙනවා!'

දේවිය හඬන්නට වූවා ය.

'කඳුළින් ඔබට මා වළක්වන්නට බෑ. මගේ දරුවාත් කඩුවත් සහවන්නට ඔබට පුළුවනි. එහෙත් මට බෑ මගේ මුණ රටට සහවන්නට. දැන් ඉතින් හටනට වෙලාව හොඳම ම ළඟ යි. මට සිදු වූණේ දීවි නසාගන්නට යි.'

දේවිය සැමියා ගේ අතේ එල්ලුණා ය.

'එපා, එපා, සුගලා මා වළක්වන්නට ඔබට බෑ.'

එහෙත් දේවිය සිය සැමියා හිණෙන් ඇඳගත් සිරිය (කිරිවිටිය) වළක්වන්නට පොර බැඳුවා ය.

එ විට ම මිදුල දෙසින් ආ හඬෙකි.

'අප්පට්ට!'

මේ හඬින් දෙ දෙනා ම තිගැස්සුණෝ ය;

තමන් මේ හෙක් වෙලා සෙවූ පුතු වඩාගත් උපසෙනෙවියා මිදුලේ සිටී. නැති වී සෙවූ සිය කඳුව ද උපසෙනෙවියා ගේ අතෙහි කිබෙනවා පෙනිණි.

'මට ගෙට එන්නට අවසර ද?'

උප සෙනෙවියා ගේ මුඛින් පිට වූයේ මේ වදන් ය.

'එන්න, එන්න' මහ සෙනෙවි දෙ මහල්ලෝ ම එ සේ උපසෙනෙවියා එක වට ම ගෙට කැඳවූහ.

පුතුවත්, කඩුවත් දෙක ම මහ සෙනෙවියාට බාර දුන් උපසෙනෙවියා මේ සේ ද කියේ ය.

'මහ සෙනෙවිතුමනි, අද හරියට එළිය වැටෙන්නට ලැබුණේ නෑ. ඔබේ මේ පුතා මගේ ගෙදරට අවුත් මා පුටුදුවා ඔට හටනට කතා කොට මේ සේ කීවා.'

'අප්පච්චිට හටනට යන්නට එපා ය කියා අම්මා හඬහඬා කියනවා, ඒ නිසා අප්පච්චි ගේ කඩුවත් ඇඳගෙන ඔබ සමඟ සටනට මා ආවා, දන් ම එනු හටනට.'

'ඉතින් මහ සෙනෙවි තුමනි ඔබ හා සටන් කළා නම් කීමෙකින් කුමක් වෙතවා ද සි හරියට ම කිය නොහැකි වූණත් ඔබේ පුතා කළ

සටනින් නම් මා පැරදුණා; හටන් නො කොට ම පැරදුණා.

'මේ දිවියේ නම් තවත් අපේ අතර හටනෙක් නෑ. දබරයෙක් නෑ. මා මගේ පැරදුම පිළිගන්නවා.'

මෙ සේ කියන උපසෙනෙවියා ගේ ඇසෙහි සේ මැ මහ සෙනෙවි යුවළ ගේ ඇස්වල ද කදුරු පිරුණා.

එ ද භීල මහ සෙනෙවි නිවෙසින් වැලඳු උපසෙනෙවියා ආපසු ගියේ දවල් බොජුන සඳහා මහ සෙනෙවි යුවළට සිය නිවෙසට එන සේ ආරාදනාවක් ද කෙරෙමිනි.

පොඩි ගැමුණු ගීය

බිසාන් කවුගහ

සන්ත එපා දෙමළන් හා කටනට.
කියා පියා දුන් බත් පිඬු ඒ
පොළොවේ හතා පැහ දිව ගිය එ කැතින්
සමරිමු පොඩි ගැමුණු
දහ කරා පොඩි ගැමුණු

උතුරින් දෙමළ ස, දකුණින් මුහුද සි
කොහොම ද අත පස දිග හරිතේ?
සනුයෙන් මව කට සුරතල් බස් කී
සමරිමු පොඩි ගැමුණු
දහ කරා පොඩි ගැමුණු

හටනට අවසර නුදුන් පියා හට
ගාගැනියකැ සි සරදම් කරමින්
කැගි පිණිස මව ගේ අබරණ යැවූ
සමරිමු පොඩි ගැමුණු
දහ කරා පොඩි ගැමුණු

කෙටි කතා

ලෙඩු ව

කුමරතුඟු හෙමිසිරි

ශා පුතා, ඔහු ගන්න එපා යැ යි කියමින් මම කුඩා විදුන් අතට කැරගත් කඩදසි කැබැල්ල උදුරාගත්තෙමි. එය මා හිතා මතා කළ දූයෙක් නොවේ. නිතැතින්මැ සිදු වුවෙකි. එය මා උදුරාගනිද්දී විදුන් ගේ අතට කැබැල්ලක් ද මගේ අතට කැබැල්ලක් ද එන සේ ඉරි ගියේ යැ. විදුන් ඔහු ගේ අතට ඉරි ආ කුඩා කඩදසි කැබැල්ලද බිම දමා හඬමින් කාමරයෙන් පිට වී යැ. මම ඒ කැබැල්ල ද පවුලාගත්තෙමි. විදුන් ගේ හැඩුව මගේ කතට ඇසුණු නමුදු හිත ඒ ගැනැ වැඩි සැලැකිල්ලක් දක්වූ බවක් මතක නැති. මගේ ඇසින් කඳුළු හැලිණි.

විදුන් මගේ නංගි ගේ පුතා යැ. ඔහු ගේ වයස අවුරුදු දෙකහමාරක් පමණ ඇති. මේ හුරුකලා කා ගෙත් හුරුකලට එක් ලක් වුවෙකි. ඔහු ගේ හැඩීමෙන් කැලැඹුණු නංගි, “ඇයි පුතා අඩන්න?” යි කියමින් වහා දිවැවිත් දරුවා වඩා ගන්නා යැ. එ විටැ ඔහු, “මාම ගවුවා” යි ගොත ගසමින් කියනු මට ද ඇසිණි. දරුවා වඩාගෙනැ මැ මගේ කාමරයට එබී බැලූ නංගි, “ඇයි පුතා මාමා ගේ පොත් අවුස්සන්න ගියේ?” යි කීවා යැ. විදුන් පැමිණ මගේ පොත් අවුස්සන විටැ කෝපයට පත් මා සැබැවින් මැ ඔහුට පහරක් ගසන්නට ඇති යි නංගි සිතන්නට ඇති.

එහෙත් ඒ කිසිවක් ගැනැ වැඩි දර සිතන්නට මගේ සිත මට ඉඩ නො දෙයි. විදුරු අල්ලා-රියෙහි වූ පොත් ටික ඇඳූ මතට ඇඳ දමමේ අවුරුදු ගණනෙකින් අත නොගැසුණු ඇතැම් පොත් කාවන් ගේ ඇසුරින් මුදු නැවැතැ සකස් කොටැ තබනු සඳහා යැ. මා පළවුවෙන් මැ අකුරු ලියූ ගල් ලාල්ල, කියවූ හෝඩි පොත හා එ නැන් සිටැ ආසලින් දස් වන කුරු මට කියවන්නට

යෙදුණු පොත් සියල්ල එහි වෙයි. එහෙත් මොහොතකට කලින් කැලැඹීමකට පත් වූණු මගේ සිත දුන් පොත් සකස් කිරීමට ඉඩ නො දෙයි. මම ඒ පොත් ටික අතට අසු වූණු සැටියේ මැ ගෙනැ පල්මාරියෙහි රුවා, විදුන් ගේ අතින් උදුරා ගනි-ද්දී ඉරිගිය කඩදසියෙහි කැබැලි දෙක අතින් ගෙනැ ආදෙහි දිගා වීම්.

ඒ කුඩා කඩදසි කැබැලි දෙක මගේ පිවිත පොත ආපසු පෙරළා, එහි වූ රසවින් එහෙත් වේදනාවට හුරු වූ තතාවක් කොදුරා කියන්නට වී යැ. මම ගොළු වන රැකූ කන් දිනීම්. තරුණියක ගේ පිළිරුවක් මා ඉදිරියෙහි මැටි පෙරෙනා ලෙපෙක් දැනිණි. මා නන්ද යැ. ඇය හමු වූයේ මා දෙවු ගොල්ලේ දෙ වැනි අවුරුද්දේ ඉගෙනැ ගනිද්දී යැ. මා ඉගෙනැගත් පාසලට එන්නට ඇයට සැලැස්සුණේ ඇගේ පියා රැකියාව කරන තැනින් කැරුණු මාරුවක් අනුවා යි. කෙසේ හෝ මේ හමු වීම මම බලාපොරොත්තු නො වීම්. අපි අහමිබෙන් හමු වූවු. ඇය පළවුවෙන් මැ ඒ පාසලට පැවුණුණු දවස ද මගේ ගො මැ නැයකු ගේ වීවා මහල් උළෙලක් නිසා මගේ පාසල් ගමන වැළැඳුණු දිනයෙකි. ඊළඟ දෙදිනය ද රජයේ නිවාඩු දින දෙකක් වූ බව මතක යැ. මේ සේ ඇය මට හමු වූයේ පාසලට ඇතුළත් වී දිගා තුනකට පසු වැ යි.

මගේ ගොල්ලේ වූ අනෙක් දරියෝ සිට දෙනෙකි. දරියන් ගේ ගණන තවද එකෙකින් වැඩි කෙරෙමින් ඒ ගොල්ලට පැමිණි දැය ගති සිරික් අතින් අන් දරියන් ඉතා පහසුවෙන් අබි-බවා කැපි පෙරෙනා හැකියාව ඇත්තක ලෙස යැ ඉදුරා පෙනුණේ. කෙසේ හෝ කවර දත් දරියන් ඇසුරට මුළුචාටක් දක්වූ මා ඒ ගැනැ වැඩි තැකීමක් කියාළු නැති.

දිනක් මා වෙත පැමිණි මී, තත් ඉසවු යටතේ ඉරුන් කළ දෙයුම් ඇසුරින් මා සටහන් කැරගත් දැසින් උදවු පතා සිටියා යැ. මම උදව වීම. මේ හෙයින් වැඩි කල් නොයා දී මැ අපි හොඳ හිතවත්තු වුමු. එතැන් සිට මම ඇය ගේ ඉටියවු ගැන සැලැකිල්ලක් දක්වන්නට වීම එ හෙයින් ගොල්ලේ අන් දරුදරියෝ අප ලක් කොටු නොයෙක් විහිළ තහළ ද කළ හ. වහා කිපීමේ දුබල කම මා වෙතින් ඇත් නො වී සිටි එ අවදියේ එක් දිනක් සහපවුචකු ඒ පිළිබඳ වැ කළ විහිළවක් නොඉවැසු මා ඔහු හා සටන් වැදුණු සැටි ද මතක යි. එ තැන් සිට මම යහ- ඵවත් ඇසුර සීමා කෙළෙමි. මා හා සටන් වැදුණු අර යහළුවා දිනක් මා වෙත පැමිණැ කතා කළේ යැ. එයින් උදහස් වු මම මින් පසු මා හා කතා කරන්නට එසා යැ යි ඔහුට කියෙමි. කළ වරදට මගෙන් කමාව අයැද සිටියේ යැ හේ. මම මුඛින් නො බැණැ ඉවත බලාගත්තෙමි. එය වරදක් බව මට වැටුණෙන්තේ දන් යැ.

කො තරම් සිතා යුණද, කො තරම් සොම්නස් බවක් එළියේ දක්වන්නට තැන් කළ ද නන්ද ගේ යටි සිතෙහි කිසියම් වදකුරු ගතියක් පවත්නා බව මගේ දකුමෙන් සහභවන්නට නොසමත් වුවා යැ ඔ. මම ඇසිමි දිනක්:

“මා ඔබේ තැනැති කරුණක් ගැනැ විමැ- සුව හොත් ඔබට මා හා තරහ නො වී සිටිය හැකි ද?”

“අසන්නැ, ඇයි මා තරහවන්නේ?”

“මා ඔබ ඉටු ද සිටැ දෙක් විමැසිල්ලෙන් සිටියා. මට පෙනෙන හැටියට ඔබේ යටි හිතේ තියෙන්න ඕනැ කුමක් හෝ දරාගන්නට අමාරු වෙදනාවක්. ඒ බව ඔබේ මුහුණින් නිතර මැ පෙනෙන නිසයි මා අහන්නේ. මේ ගැනැ විම- සන්නට මෙයට කලින් කිහිප විටක් මැ මට හිතුණා. එහෙත් කරුණු නැති නිසයි මා පැකිළුණේ.”

“මට හුඟක් කරදර තියෙනවා”යි කී ඔ ගෙදර තොරතුරු තැනැති පවත් ඇ සියල්ල නො වලහා කීවා යැ. ඇය කො තරම් නොවක් තැනැත්තියක් දැ යි ඒ කතාව ඇසු මට සිතීණ. එ පවත් කිය- ද්දී මැ ඇගේ දෙ තෙතට කදුළු ඉහුවා යේ පෙනීණි. එය වඩාත් පැහැදිලි වූයේ ඇගේ මව ජීවතුන් අතර නැති බව කියන විට බව යි මට මතක. කෙසේ හෝ මම ඒ කදුළු නොදකින්නට ඉවත

බලාගත්තෙමි. මේ විමැසිල්ල නොකළා නම් මෙයට වඩා හොඳ යැ යි ද සිතීණ. “ඇය කී කතාව හැබැ ද? නොහැබැ වන්නටත් බැ. ඇය මට ඒ පිළිබඳ බොරුවක් කියන්නට කාරියෙක් නැති. කියන්නට බැවි රහසෙක් නම් කිසිවක් මැ නො කියා මහහරින්නටත් ඉඩ තිබුණා. කෙසේ හෝ ඒ කතාව සැබැ නම්, එ තරම් කරදර ගොඩක් මැද්දේ ඇය මෙ තරම් වත් සොම්නස් වැ සිටිනවා මදි දැ” යි මට සිතූණු නමුත්, ඒ බව නො හඬවා මැ. “ජීවිතය ඔහොම් තමයි. කාටත් තම තමන් ගේ දුක් කරදර තියෙනවා. ඒවා ගැනැ දුක් විමෙන් වැඩෙක් නැ. ලොවේ හැටි තමා ඒ. පැමිණෙන කරදරයකට එකිනර වැ මුහුණ දීම යි කළ යුතු. සැනැසිල්ලක් ලැබෙතොත් එයින් මැ යි” කියමින් මම ඉක්මනින් එ තැනින් ඉවත් වීමි.

එයට පසුවැ අපේ හිතවත් කම තව ද වැඩි ඇති යෙයෙක් පෙනීණි. ඇගේ පැවැතුම් මගේ අකුදන්මෙන් තොර වැ නොවන තරම් අපි හිතවත් වුමු. සතී කිහිපයෙක් ගෙවී ගියේ යැ. දිනක් අලු- යමැ පාසලට පැමිණි මී හිටි හැටියේ මැ මා වෙතැ පැමිණැ. “මා පාසලින් අස් වනවා” යි කීවා යැ. “පියෙහි විච්චයොගො දුක්බො” යන්නෙහි හටි අරුත මට වැටුණුණේ එ ද යැ. කවර අදහ- සෙකින් කුමක් ආසා කිවක් දැ යි මම තවමැත් නො දනිමි. එයට පසු දිනැ පාසලට පැමිණි මී, “යන්නේ නැ”යි රහසින් මෙන් මා හා කීවා යැ. පසුදු දිනැ ඇය කී කතාව මට වෙදනාවක් දුන් බව ඇයට දනෙන්නට ඇති. “යන්නේ නැ” යි ඇය කීවේ ඒ වෙදනාවෙන් මොහොතකට හෝ මා නිදහස් කරන අදහසින් වත් ද? කෙසේ හෝ මගේ පැවැත්මෙන් ඇයට වෙදනාවක් දනෙන්නට ඇතැ යි සිතා මම තැනැති වැ දුක් වීමි.

ඉන් පසු දිනකට දෙ තුන් විටක් ඇය පාසලේ දී හඬන බව පෙනීණි. මා එතැන් සිටැ තැන් කළේ මේ හැඩිම නවත්වන්නට යැ. සිතට සහ- නයක් දෙන පිළියමක් ගැනැ සිතමින් සිටි මම දිනක් ඇය අමතා, “ඔබට කවි ලියන්නට පිළි- වන්ද” යි ඇසිමි. “බැ කවර ද වත් ලියා නැ. මා කලින් සිටි පාසලේ සිටිනවා මගේ හොඳ මැ මිතුරිය. ඇය ගේ කොලු යහළුවාණනට නම් හොඳට කවි ලියන්නට පිළිවනි. පාසලේ පැවුම් පොතෙක ආ කවි හැරුණු විටැ මා ඒ යහළුවා- ණත් ඇයට ලියා දෙන කවි ඇය ද සමහ හවුලේ කියව්වා රස විදැ තියෙනවා. කවි ගැනැ එයට වැඩි යමක් මා දන්නේ නැ.”

“හොඳයි. ඔබට කවි තැනීම පිළිබඳ උපදෙස් බලාගැනීමට පොතක් මම හෙට ගෙනැවිත් දෙමි. එයට පසු වැ ඔබටත් කවි ලියන්නට පිළිවන් වේවි. කවි තැනීමෙන් ඔබේ සියලු කරදරත් අඩු වන්නට පිළිවනි.”

පසු දිනැ, මම “කවි ශික්ෂාව” නම් පොතින් පිටපතක් ඇය අත පත් කෙළෙමි තිලිණයක් ලෙස. පොත අතට ගත් සැටියේ මැ ඔ එය කියවාගෙනැ හියා යැ. එහි තුන් වැනි පිටුවෙහි එන,

“අන්ද සුදු කඩි හළ ගනිති වැඩි බව
 බන්ද මුතු වැලක් දත් පෙළිනි මැඩි දව
 නන්ද බොඳ දුමරිය නිවෙස දෙස අප
 කැන්ද ගිය කලට කුමකට ද සුර සැප”

යන පැදිය අවසනට කියැවූ ඇය ගේ මුහුණ අඳුරු වීණි. “කවි ශික්ෂායෙහි” මැ එන “පිපියා යුතු මුහුණ හැකුළුණේ යැ.” යන්න මා ඉදිරියෙහි හැඩැවින් මැ මැවී පෙනිණි. පොත පසකට යැවිණි. ලියන මැස්ස මිනැ තබාගත් දෙඅත අතරේ මුහුණ සහවාගත් ඔ හැඩුමට වැටුණා යැ.

හැඩුම වැලැක්වීමට මා කළ පිළියම හැඩුම වැඩි කිරීමට මැ ඇරුණු සේ යැ පෙනුණේ. ඔ හඩයි, හඩයි, කොතෙකුත් හඩයි. මදැ කවි තැනුවා! මේ හැඩුම වැඩි කළේ මා නො වේද යි මගේ සිතෙහි මහ වෙයිනෙක් ඇති වී යැ. මම දිනක් හඩන ඇය වෙතැ ගොස කරුණු විතාලෙමි.

ඔ නො කියයි. අවසනැ දී, “මා අතින් වරදක් විණි නම් කමා කොටැ හැඩුම නවනන සේ ඉල්ලමින් විපැවැසුමක් කළෙමි. ඔ කඳුළු පිසැදමා හිය ඔසවා බැලුවා යැ. “ඇයි ඔබ අඩන්නේ? හේතුව කියන්න බැරි ද?” ඇයි මම. “බැහැරිකරහසක්. අසන්නට එපා.” මම ගොළු වීමි.

කාලය ගමන් කෙළේ යැ. ඒ පාසැල් වාරය අවසන් වීණි. නිවාඩුව ගෙවා ඊළඟ වාරයේ මුල් දිනයෙහි පාසැල් ගිය මට පාසල පාච පිටියක් සේ යැ පෙනුණේ. ඔ පාලලෙහි නොඩුවා යැ. පාසලින් අස් වී ගොස් යැ. එ කැන් සිටැ ඇය පිළිබඳ කිසි දුර තොරතුරක් නොලද මට ඇය සිහි වනු වස් මා දෙනැ තුඩු එක මැ සිහිවටනය, ඇයට මා තැගි කළ “කවි ශික්ෂාව” පොත් හලින් මිල දී ගනිද්දී ලැබුණු ලදුව යි. ඒ ලදුව යැ අද කුඩා වීදක් අතින් උදුරා ගනිද්දී දෙකඩ වැ ගියේ. ඇය ගේ වියොවින් උචන් සොවින් ගෙදර පිට කාමරයේ ගිතළු රජ දහනක් මවා ගෙනැ තනිකඩ වැ දීවී ගෙවන මගේ හදවත පාච යැ. මම ඉරුණු ලදුවේ කැබැලි දෙක එක් කරන්නට වැයමි කළෙමි. වෙන් වැ ගිය දෙහද සේ එයද එක් කළ නොහැක්කේ යැ. ඇදිරි වැටී ඇති හෙයින් නාගී සාලයෙහි පහන දැල්වූවා යැ. ඒ පහතෙහි එළිය ඉස්තෝජ්ජුව හරහා විහිදී මගේ කිළියේ එළිපත දක්වා දිවෙයි. මගේ කිළිය තවමැත් අඳුරු යැ. නන්ද ගෙන් වියෝ වූ මගේ හදවත ද මා වෙහෙන මේ කිළිය තරම් මැ අඳුරු යි.

වෙනස

*****

ගාල්ලේ, මිහිඳු විදුහලේ අමරසිරි පොන්නම්පෙරුම

“හිත මිතුරන් දිරි	හැඹු	එක වැලි කැටයම	පවා
පසමිතුරන් එඩි	එබු	මේ බිමේ ලේ ග.	මවා
සුර රදු ගෙන් මෙහෙ	ලැබු	පෙරැ හෙළයෝ අප	නිවා
හෙළයෝ සිය නම	තැබු”	ගියෝ එ ලොව එඩි	වවා
හිත මිතුරන් දිරි	එබු	පෙදෙස් පිටින් හෙළ	දෙසේ
පස මිතුරන් එඩි	හැඹු	පරයන් හට පුදන	සේ
බස් මව අද බැඳැ	තැබු	අද සි - හෙළයෝ	රැසේ
හෙළයෝ සිය නම	තැබු	වගුරනි ලේ; එඩි	තැපෙයි

දිවි ගැටලුව

සෞචරිකයෙහි, ඇත්තාගේ
ආ. ලොරන්සු රණසිංහ

1. තෙරපන අතරැ සිත්විලි රළ තරහ පැනගෙන නැගෙන විමැසිලි බස් පෙරට ලිහමින් එහි මැ දවැටි - ගෙනැ සිහින මිහිරක් පතා දෙ නෙතින් ගෙයි කඳුප	දිදි ඇදි පොදි බිදි
2. උපත - විපත අතරෙහි වූ දිවි ඝූපත සඳහා පෙම් කෙමි බිම වෙද එයට සිහිය පුදමින් බැඳෙමින් ගිය ද තව ද දුක් හිමි වෙයි ගත	කතරේ නුදුරේ? මිහිරේ අදුරේ
3. සිත්විලි සියල්ලෙහි හිස් බව දෙරට නිමෙසින් නිමෙසැ මහ වදයෙකි හදට පැරැදුම මියක් දිනුමෙකැ තිර උපත පණිවිඩවලට ඉඩ නැති හද කඳුප	ගෙන දෙන ගැන බොන
4. උපත ද දුකෙකි, විපත ද එ තරම් ඉපැදුණු දුකින් ලුහුබැඳූ එන දුක් තැනි ගත් හදට දෙ නෙතේ කඳුප ද මේ සැම දෙයට මුල් වුණු නොපෙනෙන	දුකෙකි රැකෙකි වියෙකි ඇයෙකි
5. සැනැසුම කොහි ද එහි පිවිසෙණු පිණිසැ පණිවිඩ රැගෙනැ එන මගෙ යහළුව, නොලැබුණු බැවින් ඉඩ, මද නැවැතැත් උරුම විණි නොසිනු පටිදි	එව ඔබට අවසරයකට 'හෙට'
6. පිය බව නොපිය බව සිර කැරැ තබා අවසන දකින තුරු කැඳවා කඳුප පෙරළා තවත් පැවුමක් දිවි නමැති අග නැති මගෙහි යන්තෙමි හිය හැරැණු	සිතේ නෙතේ පොතේ අපේ
7. සිසිලක් ලබන විස්සෙන් පුද කළ ද එ මහින් රැදුරු දුක් ගිනි කඳ නිබද පැකුමෙන් කිම ද පල එහි බොල් බව මැ විදවෙයි ඉනුදු හද; විසඳන එයි ද	යෙතේ ගෙතේ දතේ දිනේ?

දුහිත පබඳු

පෝය නිවාඩුව

කාලිංග විජයවිජය

බොහෝ ඉස්සර කාලයේ සිට පෝය දවස නිවාඩු දවසක් බව පොතපතේ සඳහන් වෙනවා. ඉරිදි දවස නිවාඩු දවසක් කළෝ සුද්දෝ ය. උන් එසේ කළේ ඵදින සිවුනට පල්ලියට යන්නට තිබුණ නිසා ය. ඔවුන් ඉරිදි පල්ලියනවා වාගේ බුදුතු අප පන්සල් යන්නේ පෝය දවසයි.

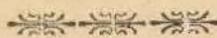
සුද්දන් පෝය දවස වැඩ කරන දවසක් කොට ඉරිදි නිවාඩු කල විට මේ රටේ බුදුතු මිනිසුන් හට හරි කරදරයක් වන්නට ඇති. පන්සල් යන, සිල් ගන්න ඔවුනට පන්සල් යන්න, සිල් ගන්න, බැරි වන සේ වැඩ කරන්නට තියම කලා ම කොයි තරම් හිතට අමාරුවක් ඇති වන්නට ඇද්ද?

මේ හිතේ අමාරුව අරි පරම්පරා ගණනක් තිස්සේ වින්දෙලි.

මා අසා තිබෙනවා අපේ පාසැලේ ම සමහර ළමයින් පෝය ද නිවාඩු ගෙන නැරඹි කෑ බව. එහෙත් වැඩි දෙනා නිහඬ ව ම පෝය දන් වැඩ කලා. පෝය ද නිවාඩු ගත යුතු දවසක් බව අමතක වන තුරු ම වැඩ කලා.

අපේ නිදහසට සටන් කල ධර්මපාල තුමා, වැනි විරුවනට පින් සිදු වන්නට ලංකාව අපට දී සුද්දන් ගියා. දන් ඉතින් පෝය දන් වැඩ කරවු යැ යි කියන්න සුද්දන් නෑ. ඒ නිසා අපේ අයිතිය යළි ලබාගැනීමට කාලය පැමිණ තිබේ.

පෝය දවස නිවාඩු දවසක් විය යුතු ම බව යි මගෙන් හැඟිම. ඒ සමඟ ම මට නිතර ම මතක් වන්නේ මෙය යි. අගමැතිතුමා පෝය දවස නිවාඩු බව කීවා ම පෝය දවස් තීරණය කරන්නේ ඇපා පංචාංග ලිත යි. හදහන් බැඳු ගුරුන්තාන්සේ ගේ අනේ පමණක් රැදුණු ලිත රජ ගෙදරටත් යන තරමට මතු වූ පිපොක හැටි!

මගේ තු: මට ම තු:

(N. J.) මුණසිංහ

නළුවෝ—

- විත්ති කරු (කිරිතේරිය)
- ෂ්‍රීමිණිලි කරු (අවුනේරිය)
- ගොඩ පෙරකදෝරුවා
- හම ංබා නඩු කාරයා

1. රැහිස

නෑන ගොඩ පෙරකදෝරුවා හේ ගෙදර කිරිතේරිය (පොඩි පෙරකදෝරුවා හමු වී) 'මට හරි වැඩේ හේ වුණේ!'

ගොඩ පෙරකදෝරුවා—වැද්දී වැඩක් නොවී හරි වැඩක් නම් වුණේ, ඒක කොට්ටර හොඳ ද?

කිසි—'මෙ විහිළුවට නො වෙයි කිව්වේ. අපේ අර නඩුව අනිද්ද.

ගො. පෙ.—'මොන නඩුව ද?'

කිසි—'අර අවුනේරිය මගෙන් ණය ඉල්ලා දමාපු නඩුව.'

ගො. පෙ.—'ඇයි කිරිතේරිය මක මට මුලින් ම නොකිව්වේ! වැසඩ වැදුණා ම යි දන් මා ලහට ආවේ.'

කිසි—'අනේ, රාළහාමි තරඟ වන්න එපා. වෙද මතක් වෙන්නේ ලෙඩේ හැදුණා ම යි. ඒ වගේ ම වැඩක් වැද්දී පට බේරාගන්න බැරි වුණා ම නමා ඒකට ආ කම් ගන්න පෙරකදෝරුවකු ලහට එන්නේ.'

ගො. පස. — 'හොඳ යි. නඩුව දිනුවොත් මගේ ගාස්තුවට කියක් ගෙවනවා ද?'

කිසි. — 'ඉල්ලන තරමක්'

ගො. පස. — 'මා වැඩිය ඉල්ලන්නේ නෑ. මගේ ගාස්තුවට මට ගිනි එක යි ඕනෑ. ඒත් නඩුව දිනුවා ම. මගේ ගුරු කමින් මේ නඩුව අහක යනවා'

කිසි. — 'අනේ, රාලභාමි, ගිනි එකට ගිනි හතක් වුණත් දෙන්නම්. මට ඒ ගුරු කම කියන්න'

ගො. පස. — 'එහෙනම් කිරිනේරිය අනිද්ද උදේ උසාවියට පලයත්. නඩුවේ දී අහන අහන එකට ඔරුව වටේ අතක් කරකවා තු: කියාපත්. හරි ද?'

කිසි. — 'එතකොට මා පිස්සකුට ගනි වි නෝ!'

ගො. පස. — 'ඒක ඔබයි මිනිහෝ, ඕනෑ කරන්නේ. පිස්සන් ගෙන් ණය අය කරන්න පුළුවනැ!'

කිසි. — 'හරි, මට පත්රුණා, මම එහෙම කරන්නම්. එහෙනම් මේ ගුරු කම දුන්නාට ඕබා තුමාට බොහො ම පින්! මම ගිහින් එන්නම්.'

ගො. පස. — 'හොයියෝ, මගේ ගාස්තුව හෙට ම ඕනෑ.'

කිසි. — 'ඒ දිනුවා ම නේ, රාලභාමි? මම එන්නම්!'

(කිරිනේරිය හෙදර යයි.)

3. රැහිය

තැන -- ගම සබා උසාවිය

මිනිසකරු -- (අවුනේරිය අමතා) ඔබ මේ කිරිනේරියට රුපියල් සියක් දුන්නා සැබෑ ද?

අවුනේරිය -- ඉර හඳ වාගේ ඇස්ත යි හාමුදුරුවනේ.

මිනිසකරු -- (කිරිනේරිය අමතා) තමා මොහු හෙන් රුපියල් සියක් ණයට ගත් බව සැබෑ ද?

කිරිනේරිය -- (හිස වටේ අතක් කරකවා) තු:!

මිනිසකරු -- (පුදුමයෙන් කිරිනේරිය දෙස බලා) 'එයේ නම් තමා අවුනේරිය ගෙන් රුපියල් සියක් ණයට ගත්තේ කැද්ද?'

කිසි. -- හිස වටේ අතක් කරකවා, 'තු:!'

මිනිසකරු -- 'කිරිනේරියට පිස්සු ද?'

කිසි. -- (පළමු සේ ම කොට) 'තු:!'

මිනිසකරු -- කෝ මේ ගමේ මුලාදුනියා?

මුලාදුනියා -- 'මේ මම! කීමෙන් ද උකුමාණෙනි?'

මිනිසකරු -- 'මේ කිරිනේරිය පිස්සෙක් ද?'

මු. දු. -- 'කලින් නම් පිස්සෙක් නො වෙයි. රියේ හවු මා මේ නඩුව ගැන ඕහුට මතක් කළ වෙලාවෙන් ඔහු කෙළේ ඔය වික ම යි.'

මිනිසකරු -- 'මොහු සමඟ දෙවා බලන්න.'

මු. දු. -- 'කිරිනේරිය, ඔබට ළඟ දී අසනීපයක් වත් හැදුණා ද?'

කිසි. -- (අත හිස වටා කරකවා) 'තු:!'

මු. දු. -- 'ඔබ රියේ රැට කැවේ මොනවා ද?'

කිසි. -- 'තු:!'

මු. දු. -- (අනේ ඇහිලි දෙකක් පෙන්වා) මේ තැන කිය ද?

කිසි. -- 'තු:!'

මු. දු. -- 'උකුමාණෙනි, මටත් ඕනෙන්ම මොහුට නම් කුමක් දෝ අසනීපයක් වාගෙයි.'

මිනිසකරු -- 'මා මේ නඩුව අහක දමනවා. පිස්සන් ගෙන් ණය අය කැරගන්නේ කෙසේ ද?'

අවු. -- (තමාට ම කියාගනී) 'අපොයි, මගේ සල්ලි!'

3. රැහිය

උසාවියෙන් පිටත

ගොඩ පෙරකපුරුවා -- 'කිරිනේරිය, ඕහොම හිටින්'

කිසි. -- (හැවැණි පුදුමයෙන් බලයි)

ගො. පස. -- 'නඩුව දිනුවා නේ ද?'

කිසි. -- (හිස වටා අත කරකවා) 'තු:!'

ගො. පස. -- 'කොහොම ද මගේ තු: හරි ඕයා නේ ද?'

කිසි. -- (පළමු සේ ම කොට) 'තු:!'

ගො. පස. -- 'ඔය තු: වලින් දැන් වැඩෙක් නෑ. දිපත් මගේ ගාස්තුව.'

කිසි. -- 'තු:!'

ගො. පස. -- 'මොනවා! ඔබ මටත් තු: ගාන්න එනවා ද?'

කිසි. -- 'තු:! තු:!'

ගො. පස. -- 'දෙනවා ද නෑද්ද?'

කිසි. -- 'තු:! තු:! තු:!' (කිරිනේරිය නො සිට යෙයි.)

ගො. පස. -- (තමාට ම කියාගනී) 'අනේ, අනේ, මගේ තු:, මට ම තු:!'

ඉදිරිය

ලංකාවටුගේ
ආනන්ද විජේරත්න

කුණු රොඩු හොඹ වුණු ගෙය පිරිසුදු කොටා හුනු හා හොඳ හැටි	සරසන්නම්
කටරොඩු වතුසුදු අරලිය කුසුමෝ'ව පියවිලි සැම කැනා	අතුරන්නම්
සිහිවිලි මල් වැල් එල්වා තැනා තැනා විසිතුරු තොරණ මැ	නාවන්නම්
මැසිවිලි අවහිර දුර ලා මොහොතක් ඔබ එන තුරු මහා රැකා	ඉන්නම්

මා සතු මෙදුකින් අඩක් දෙකුව ඔබ එන තුරු සිත තුළා	රඳවන්නම්
ඔබ සිහි කරමින් නිල් අහසේ රන් මාලිග මවමින් එහි	ඉන්නම්
ඔබ මා දකුමට එන බව පවසා සැම දෙන නිවසට	කැඳවන්නම්
බලාපොරොත්තුව බිඳුණොත් පෙර සේ සැනැසුම් සුසුමට සිත	දෙන්නම්

මා සතු දුක් දෙමනස් පැලෑවීමට ඔබ එනු යෙහෙ සබඳකු	අයුරෙන්
ගෙය සරු කැරුමට එනවා නොවැ වර ඇරගෙන විගසට කුඹර පුරෙන්	පුරෙන්
රියේ දුටු සිහිනය තිර කැරුමට තිරසර ගුණ පා සිහින්	සරෙන්
මේ අයදුම පිළිගෙනා ඉක්මන් කොටා හා ඉදිරිය මා ළඟට	වරෙන්

උණේ වැරද්ද

මාතර, මහ විදුහලේ
සුනිල් රත්නීන් මාපලගම

මුන්න මා උඩ යනවා! හරි පුදුමයෙක් නොවැ? මගේ ඇඟ මේ තරම් සැඟලිලි වුණේ කොහොම ද? කෝ අපේ අම්මා? කෝ තාත්තා? මෙන්න අම්මේ, තාත්තේ මා උඩ යනවා.

උඩට යන්න යන්න අවටක් වැඩි යි. අවට මගේ ඇඟ පිලිස්සෙනවා. මෙන්න මෙන්න මගේ ඇඟ ගිනි ගන්නවා. මේක නම් අපායක්. මා අපායේ වැටෙන්න කල වැරද්ද කීමෙක් ද? පොඩි දවස්වල මා මැස්සන් අල්ලා ළිපට දම්මා. මේ ඒකට මට ලැබුණු දඩුවම ද?

අපාය තියෙන්නේ අහසේ ද? නෑ. වෙන්න

බැහැ. මේක දෙවි ලොව වෙන්නක් බෑ. ඒත් මේ එන්නේ දෙව'ගනක්! අපේ අම්මා වාගෙයි.

'අම්මේ, මගේ ඇඟ පිලිස්සෙනවා.'
'ඉන්න පුතා, මම නිවින්නම්.'

එතකොට ම මගේ ඔප්වට මහ වැස්සක් වැටුණා. මට සිහිය ආවේ එ විට යි. බැලින්නම් ඒ මගේ ඔප්ව තෙමන මගේ ම අම්මා යි.

අම්මා මා ළඟ ම උන් තාත්තාට මේ සේ කීවා ය:—

'බලන්න, මේ සුනිල්ට හරියට උණ! දෙස්-කර මහත්මයා එක්ක අපොත් හොඳ යි.'

මි කැසුම

මානව පනිත පළේ
ජයසෙන් ජයගොබිගේවා

මගේ පාසල් කල
ඇත්තෙන් හරි විනෝද යි
සැටි විශේ කොල රළුව
මා නැති නම කිසිත් බැටි

ගල් බෙතයෙහි වූ
මි වද පිටත ඇදුමට
ලහයක් සෙවූ මට
දුම වැටියෙක් පිහිට විය.

ගමෙහි බැදී අකල්
කළමින් දවස තෙවමින්
කපුවට වනැ ඇවිදින
කලෙකී ඒ මගේ පැටි විය.

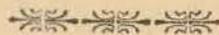
සැණෙකින් මා දන
එ බෙතෙහි මෙසේ හැසිරෙන
නික්මිණි "සුස්" යන හඬ
ඉත් මහ පණිදක් පිහි

දා හිබවූ පදුරු
අතරින් වැටුණු බඩවැටි
මැදින් ඒ මේ අතට
කපු සොයා අපි ඇවිදිමු

ම-සිත තිගැස්සි
මව ගෙන් පු කිරෙහි රස
මෙකයට නැතිණි මට
ඒ මහ පණිදු දුටු විටැ

කපු පිණිස ඇදුණු
අප මෙසේ වන ලැහැබේ
මද දුරක් යන කල්හි
අප ඇස ගැසුණු මියෙහි.

යම සේ - සන සේ
එසැවූ පෙණය පණිදු
නොහකුළුවන තෙක් මා
රැදුණේ ගෙදර ගොස් නොවැ!

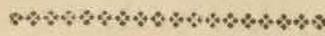

එන වරු පැදි තරඟය

මේ පුවත පැදි පබ්ලිකට හරවා පිටත්නැ.

හිනි දඬුවක් (කුවක්කුවක්) ගෙනා මතයේ දඩයමට ගිය මිනි-
සෙකි. කොළ ගොඩක් උසින් ඔහු යද්දී එක් වරු එ කුලින් මතු වූ
පිඬුරක් ඔහු හේ දන සුභට හිසින් පහර දිනි. එ පහරින් මිනිසා
බිම හිණි. හිනි දඬුව ද ඔහු අතින් පිසිවී ගියේ යැ, දෙ බඩයක්
පමණ දුරට. පිඬුරා වහා මැ, සිය කාරිය ඇරැඹී එතෙක් උගේ ගෙල
දකුණතින් මිරිකාගත් මිනිසා දරණ තද තරන ගැමීම ගැනීමට
පිඬුරාට ඉඩක් නොදී මැ උද ගෙනා හිනිදඬුව වෙතට ඇද්දී පිඬුරා
හිත එ තැනා මැ වූ ගලකට තබා හිප්පාගෙනා යක්කමින් හගාගත්
ගිනිදඬුවේ කොකා පා ඇහිලිවිලිත් ගස්සා පිඬුරා හිත සුදු විසුහු
කෙලේ යැ.

මුහුදු ගමන

ඩී. කුමාරසිංහ

කුඩා පාඩුව! හා! වෙන ද නැති සන්සුන් බවෙන් පෙනී පෙනේ. මුහුද. වසාගෙන දිවෙන සිරු වෙරළ දිවෙන නිකම් ම හොඳි. තරඟයට දිවෙන්නට රුවල් නො දක සිතිවිල්ලක යෙදී සිටී සුලභ. රළ ද අප කිතුනු භිතූන්ගේ හැදවියාව හඳහන ඉරු දින අපේ ජීවිතයේ හොත් මැනවිය යි සිතා දෝ භීතවෙන්නට බලයි. දිනිසුරු ද අහසෙහි සියලු කසල හැමද මුදුනට යන මහෙහි අඩක් ගෙවා සිටී.

යහළුවන් ද මම ද එහි ලෙල්ලවෙහි සිටිමු කෙනකු ගේ පැමිණීම බල බලා. හා, මේ එන්නේ! හේ මස් මරන්නන් ගේ නයුවෙකි. සැටියෙන් ම නො පෙනේ ද ඒ වග. බලන්න ඔහු ගේ නයු ගමන, තෙද බැල්ම! මහු පසු පස එයි බැලයෙක්, රුවලක් ද එය ඔසවන උණ දුටු දෙකක් ද පත් වියනක් පමණ දිග ය ඉංවියක් පමණ පළල හොඳට මැදුණු උණ පතුරක් ද කුඩා මල්ලක් ද කර භසාගෙන. නයුවා ගේ ඉඟියෙන් හේ රුවල නංවයි තෙප්පමෙක. ඔව් තෙප්පමෙක. දන්නේ නැති ද තෙප්පම කීමෙන් ද යි? සිරු වෙසෙසෙකි. දෙමළන් එයට කියනවා 'කටුමු මරම්' යැ යි. බැඳී ලී දුටු යන අරුත යි. ඒ සන් වියනක් පමණ දිග ය. එක කොනක් දෙ වියනක් පමණ ද අනිත් කොන තුන් වියනක් පමණ ද පළල ය. සිහිති බොකුමුවක් දී, මට කළ ලී කොට ඝනරක් විසි වීම වෙන් කළ හැකි වන සේ සවි කැර කැරුණෙකි තෙප්පම. බැලයා ඇද්දේ රැහැන් පට ඉතෙකි. එක උණ දුටුවක් රුවල් කොනක් ඔසවා ගෙන තෙප්පම මැද කෙළින් වී සිටී. දෙ වන දුටුව මැද දුටුව මැද සිටගෙන අනිත් උඩු රුවල් කොන ඊ පිටට තල්ලු කරයි. රැහැන් පටෙහි බුරුල දෙන්නට හෝ ගන්නට හෝ හැකි වන සේ ය බැඳූ ඕබෙන්නේ. එ හෙයින් රුවල ඒ මේ අතට මදක් හැරවීම පහසුයෙන් කළ හැකි ය.

මස් මරු නයුවා - ඔව් අපේ යහළුවා. හැඳි සරොම හිඳින් ගලවා තම හිසට අන්දයි. මෙ තෙක් හැරවී සිටි මහු ගේ අලුඬය බබළන්නට වෙයි, ඝනර වටක් හිඳෙහි වෙළුමු විදී හවඬියෙන් තම

අතෙහි තුඩු යොත් කැරලි දෙකක් හිඳවත් හවඬිය - වත් අතර යවා තද කරයි. දන් හේ හැඳි ඉවර ය. අප මුහුදෙහි පදවන්නට. අපි ද පා වහනින් මුදු, හැඳි හොඳ හැඳුම් මුහුදු දියට ලෙඩ වන නිසා වෙරළෙහි නවතා, නාන කලිසමුන් දෙ දෙනකු කැඳවා ලඟි ලඟියේ සැදෙමු.

"අද හරි පාළු දවස! දියත් සුලභත් අමනාප වූ සැටි යි. බලන්න, කිසි කනාවක් බහක් නැහැ. කොලුවා, බලාගෙන සිටිත් මේ ඇලුම්. කොහි ද ඉස්සන් මල්ල? තබාපිය කෙප්පමේ. හා දන් යමු"

මේ දෙඩුයේ නයුවා ය. අපි තුන් හතර දෙනා ම එක් ව රුවල් ගැසූ තෙප්පම දිය යුත් කෙරෙමු. මම ඇණියෙහි - සිහින් කොනෙහි - හිඳගනිමි. මගේ යහළුවා මැද සිට ගනී. අපේ යහළුවා - අප යානු පදවා - අවර කොනෙහි ය. හේ අර උණ පතුර ගෙන විසි ලෙස යාන හසුරුවයි. යාන වරක් ඒ කොන උස් කරයි, වරක් මේ කොන උස් කරයි. වරක් ඒ පැත්ත පහත් කරයි, වරක් මේ පැත්ත පහත් කරයි. මුල දී ම අප බිය ගන්වන්නට මෙන් ගත් ඒ දහරය දියබට යන් ම මදක් අඩු කරයි. තෙප්පමෙකු ගමන එ පමණ බිය කරු නො වේ.

දෙමළන් කියන්නා සේ ඒ පැත්තට පෙරැළුණත් මේ පැත්තට පෙරැළුණත් වැරදීමක් නො වෙයි. අප හිඳිනා තටුව දියෙන් උඩ නැග සිටින්නේ ඉංවි තුන හතරෙකි. එ හෙයින් පැද්දීම එ පමණ තදින් නො දනෙයි. යාන රුවල ඔසවා ගෙන ම ආ නමුත් ගමන් පහසුවක් ඉන් නො ලබයි. සුලභ කැන්පත් වන කවර වැඩෙක් ද එසැමු රුවලින්? යාන පදවා උණ පතුර පැත්තෙක තබා එක ලනුවක් බුරුල් කරයි. තවත් ලනුවක් අතට ග . රුවල හැකිලී දියට නො වැටී තෙප්පම දිගට සැතැපෙන්නට වෙයි. යාන පදවා තමා නියම මිනියකු බව පෙන්වන්නට ගනී අර උණ පතුර අතට. පසු කොනේ හිඳ - ගනී. පුදුම හිඳිල්ල! දෙ දණ බිම සිටුවා, වළලු කරෙහි ඇදය හැර එය බි. හොවා,

දෙ පතුල් අහසට හරවා එය දෙ තට්ටමට අසුන් කැර සිටී. ඔහුගේ පෙනුම තමා පෙනුම! උඩු කය උදය, හිස කෙළින් ය. ඔහු ගේ සිරුරෙහි මස් පිඩු වටව රුවට සරුවට වැඩි හිමියාට රිසි ලෙස මෙහෙ කරන්නට ම සැදී සිටී. ගණනට ලියැවුණු ඔහුගේ කර් රවුළ වසා සිටී උඩු තොල. හිස සැදු වෙළුමට යටින් දීළෙන දෙනෙත දන්දියානු මහ කුමරුවකු ගේ බැල්ම නො අඩු ව හෙළයි. ඔහු දෙ අතින් ගැනුණු උණ පතුර වරක් ඒ පැත්තෙහි දිය තළයි, වරක් මේ පැත්තෙහි දිය තළයි. දිය ද පාර කා යානට රිසි ලෙස ඇදෙන්නට ඉඩ දෙයි. ඒ දියමට ම ඇදෙයි. නො නැවතී ම පවතී දියට වදිනා පහර. යාර සියයක් පමණ ඇදුණාට පසු එක තැනෙක දී පහර දීම නැවතුණේ ය. හා, කීමෙක්දෝ දිය මත පා වෙයි, කුඩා ලී කොටයෙකි. අප යහළුවා නම් එය හොඳට ම හඳුනයි. හේ තෙප්පම එයට ලං කැර එය අතට ගනී. හා, ලනුවෙකුත් ඇදෙයි එය හා. හේ ලනුවද ගනී. අදී, අදී, අදී, ඇදෙන ඇදෙන ලනුව යානෙහි තැන්පත් කැරෙයි. බඩ විස්සක් පමණ දිග ඒ කබයෙහි කෙළවර ද ඇදෙන්නට වැඩි කලෙක් නො යෙයි. කෙළවර ද තනි ව නො ඇදෙයි. අදුවා ගේ වෙළුණු හිස පමණ මහත් කර් ගලකුත් ඇදගෙන එයි. එය ද හේ ගනී, යාන උඩට. කීමෙක් ද මේ? මේ තමා නැංගුරුම. ඔරුවක් මුහුදෙහි යම් තැනෙක නවත්වා කබන්තට වුව මනා නම් එ තැන මේ ගල් බස්සා ලනු කොන ඔරුවෙහි බැඳිය යුතු යි. මේ ගල තමා බරුව - ලී කොටය, ඉපිල්ල.

අප යහළුවා යළි දු ගනී උණ පතුර අතට. යාන දියමට ඇදෙන්නට වෙයි. එක වෙයින් ම ඇදෙන්නට වෙයි. අපට ද සිතෙයි යාන පදවන්නට. ඉල්ලා ගනිමු හබල. ඒ පැත්තට මේ පැත්තට පහර කිහිපයක් දුන්නා පමණි. යානට අමතක වෙයි කෙළින් ගමන ද. ගමන එ තැන ම ය. එක වර ම. පුරුදු කළ හැකි දෙයෙක් නො වේ ඔරු පැදීම. අප යහළුවාට ම ඉඩ දෙමු රිසි තැනකට අප පදවාගෙන යන්නට. ඉර ඉතා තද ය, තදය තදින් ම නො දුනේ අප අවට වන මහ දිය කඳ නිසා. මගේ හිස බර වන්නට වෙයි ටික ටික. කුසෙහි බර ද හිසට නගින්නට මෙන් සැදූයෙයි. දන් දන් කැලැබෙන්නට වෙයි ඇස ද. අනේ මගේ හිස! ගත දිගු කැර හියෙහි බර තෙප්පම් තවවුවට පවරා මදක් සැතැයුම් ලබන්නට බලමි. දෙ තෙත ද වැසෙයි. අප යාන නම් මා ගැන කිසිත් නො සලකා ඇදෙයි,

ඇදෙයි. මුදු මැද වැද සිය ව බර ව හොඳින් හිසට නිහා දෙමින් මෙන් මා සිත ද දියමට ඇදෙන්නට වෙයි. මෙන්න ඇදුණු මහ.

අපේ මහ පැරකුම්බාවන් වැනි මහ රජහු එ ලොව දෙස නො බලා මේ ලොව ගැන ම සලකා කටයුතු කෙරෙද්දී මහ නැව් පුරවා සෙබළුන් පර දෙසට යවා මහ සැලැකිලි තම දෙසට ඇඳ ගත් හ. ඒ මහ නැව් දන් කොහි ද? අනේ අප පවෙහි මහත! ඒ මහ නැව් අප දු ඇල්ම මෙන් සිහින් ව සිහින් ව ෂගාස් දන් ඔරු රුව ගෙන සිටී. දු ඇල්ම සිහින් වූයේ පරයන් ගේ පැහැරීමෙනි. මහ නැව් සිහින් වූයේ අප ගේ ඇඳවීමෙනි. සිය දිව් ද නො බලා මුහුදු යෙන මිනිසුනට අපි අනුබල නො දුනුමු. එ පමණෙක් ද? උන් ගේ තැන් පහත් බවට හෙළා මේ ලොව බිය ද උන් හට ගැන්වුමු. ඉන් කීමෙක් ද වූයේ? මුහුදු යෙන මිනිස්සු වෙත වෙත කටයුත්තෙහි යෙදෙන්නට වූ හ. නැව් වැඩව හිඟ වූ හ මිනිස්සු. වැඩට එත් මිනිසුන් ගේ තරමට නැව් ද කුඩා වන්නට විය. මේ ලොව අපහසු ඵ ලොව අපහසු ගැනත් නො සලකා මුහුදු යෙන චිරයනට පින් සිදු වන්නට ඔරුව පමණක් වත් ඉතිරි ව තිබේ.

තෙප්පම තැවැතෙයි. මා සිනිවිලි පරපුර බිඳෙයි. මා ඇය ද ඇරෙයි. අප යහළුවා උණ පතුරු කොනක් දියෙහි ගිල්වා අතින් කොනා කනට සබා කුමක් දෝ අසා ගෙන සිටී.

“ඔබ කීමෙක් ද කරන්නේ”
 “ගල් තිබෙනවාද කියා බලනවා”
 “ගල්!”

“ඔබ මේ හරියේ තමා ගල් තිබෙන්නේ. ගල් තිබෙන නැත දී අමුතු හඩක් ඇසෙනවා. දිය හුණු වන විට නැගෙන හඩ වැනි හඩක්. මේ බලන්න!

මගේ යහළුවා පළමුයෙන් කතා දෙයි. මම ද හිස කෙළින් කැර, ගත කෙළින් කැර බලමි. උණ පතුරට කතා දී. ඔව් මැ යි, මුහුදු පත්ලේ දිය නටන්නා සේ දුනේ.

“මුහුදේ හැම තැන ම මේ සේ නො වේ ද?”
 “නැ, නැ, ගල්, තිබෙන තන්හි පමණ යි. මේ සේ, බලන්න, වෙන තැනෙකත්” යැ යි කියමින් හේ යාන පදවයි. තැනෙක නවත්වා උණ පතුරට

කන් දී සිට, 'බලන්ත මේ නැත. අර හැඩුම කිබෙනවා ද' යි අසමින් අප අතට දෙයි පතුර. අපි දු එයට කන් දෙමු. පුදුම යි. අර කලින් තුඩුණු හඬ මෙහි නැති. පුදුමය අපට ම තබා හේ යාන සෙමෙන් පැද ගල් නිබෙන නැතක් බලා එහි නවතා නැගුරුම දියට බස්සයි. ලක්ෂ කොන ද බඳි යානේ කොනෙක. අපි දත් එක නැතය. මුහුදු වෙරළ දිගට කුඩාවට ඇත පෙනේ. මුහුදු දිය කඳු පණ ගසයි. උස් වෙයි, පහත් වෙයි. යළිත් උස් වෙයි. යළිත් පහත් වෙයි. ඒ විනා එ පිට ඇදී යෑමක් නම් නැති.

'මා ඔබ එක් කැරගෙන ආවේ ගල් මා එන් අල්ලන්තට යි. තෝරුන් මෝරුන් මරන්තට නම් කඵවට යන්තට ඔනෑ, හුළහත් හොදට තිබිය යුතු යි. අද හරි ම නරක දඩස. හුළහ ඇත්තේ ම නෑ'

මෙ සේ කියමින් අප යහළුවා හිණෙහි තුඩු යොන් පටක් ගෙන තරමෙක බිළි කටුවක් රිසනක් පමණ දිග සිහින් යකඩ කම්බියෙකින් එයට එක් කෙරෙයි. ඉක්බිති මල්ලෙහි තුඩු ඉස්සන් බිමට හළා ලොකු ලොකු ඉස්සන් තෝරා බිළි කටුව වැසෙන්නට තුන් හතර දෙනකු අමුණා එය දියට දමා යොක් හන් අට පටකට ද දියට බසින්තව ඉඩ දෙයි. ඒ යොන අප අතට දී ඇත්තේ යොක ද එ ලෙසම සද එය ද දියට බස්සයි. ඉතිරි වැ සිටි ඉස්සන් ගෙන් සමහරක් දියට නිකම් ම දමා වරින් වර ඉඩ දෙයි යොතට යන්නට; වරින් වර ළහට කැඳවයි. අපි දු ඔහු කරන්නා සේ ම කරමු. ඔහු හේ අතට බරක් දැනි හේ අත ගස්සයි එක වර ම. බිළිය ද ඇද බලයි. ඉතිරි ව තුඩුණේ එක ඉස්සකු පමණ ය. හේ යළි දු බිළිය පුරවා දියට බස්සයි. අනේ, ඒ දසාව ම ලබයි අපේ බිළියට ද. අප යහළුවා ටිකක් ඉසුලු සුව විදී. අර උණ පතුර ගෙන පහර දෙවා තෙජපම කඳු යම් කිසි තාලයකට හඬවයි. අසල සිටින මසුන් ළහට කැඳවන්නට ළු ඒ. සැබෑයි, ඒ හඬට මස්සු පැමිණියාහු නම් ඔහු සැබෑ හොර මස්සු වෙති. අප උගුලට අසු හො ව ඉස්සන් ඇදගන්නට හැකි ද හොර මැර කම් නො දනා? මසුන් කෙසේ වෙතත් පට පැයක් පමණ එහි ම මරා, මැදි හීර සැර වැඩි නිසාත් අප හිස් බර වැඩි නිසාත් ආපසු හැරී එන්නට අපට සිතෙයි. සුලුහ වහල අපට නො තෙක් නව සැතැපුම් ගණනක් ම, දියඹට සියනින් මැ අප ගෙන යන්නට

කිසි අපහසුවක් අප යහළුවා නො පැවත් හැරී එන්නට ම සිත් වෙයි. හේ නැගුරුම හකුළා ඔසවා ගනී යානට. එන්නට ද වෙයි හරවාහෙන.

මා හිත යළිත් බිම ය. මගේ යහළුවා හේ හිස ද බිමට එන්නට බමයි, බමයි. ඔහුට මහ වද දෙයි, එහෙත් එ සේ මෙ සේ එකෙක් නො වේ ඒ හිස හිමියා. හිස කො පමණ බැවුම් ද කො පමණ වද දුන ද එය නම් හේ බිම නො තබයි. හා! ඔහුට එයි නුවණෙක්. ඒ බමන හිස, ඒ වද දෙන හිස, දියෙහි ඔබන්නට සිතෙයි. හේ පිහිනන්නට රුසියෙකි. එ හෙයින් එ බඳු නුවණ පැදුණේ. (එහි හොඳ නොහොඳ හේ විවාරයි යාන පදුවා ගෙන්. ඒ ඉතා හොඳ බව ඔහු කීවා පමණි, හේ දියට පනී හිස ම පළමුයෙන් දියෙහි ඔබමින් යාන ගමන බාල කරයි දැන්. මගේ යහළුවා එය හා මඳ දුරක් පිහිනා එයට ගොඩ වෙයි. හේ විසිතුරයි ඔහුට ලැබුණු පහසුව. සුව පහසුව පතන මට ද සිතෙහි මගේ හිතක් දියෙහි ඔබා බලන්නට. පිහිනන්නට බැරී වුවත් හිස දියෙහි ඔබන්න නොබැරී බව මම හොඳින් ම දැනිමි. එබූ හිස දියෙන් එබී බලන්නට යම් කිසි කරුමෙකින් ඉඩ නො ලබනොත්, ඒ හිස තම් තවත් නොබමන බව ද දැනිමි. ඉන් දිරි ලබා දියට පනිමි. දිය යට යෑම ඉතා පහසු ය. යට ගොස් උඩ ඊම ද එපමණ ම පහසු ය. නිකම් ම ඒ සිදු වෙයි. උඩ ආ වීට යන්නම් දැඩි පඩි ගසා යානට ළු ව එල්ලෙමි. යාන සෙමෙන් ඇදෙයි. මාත් ඇදගෙන ම ඇදෙයි. ඇද්දෙද්දී ම කිහිප වීටක් හිස දියෙහි ඔබා යානට ගොඩ වෙමි. හා, අර බර ගනිය දැන් අඩු ය. එය කර දියට සේදී ගිය යැවි!

යාන ගොඩට ඇදෙයි. නැගුරුම තුඩුණු පෙදෙසෙහි ම එය දමා ගොඩට ඇදෙයි.

"අනේ එක මාළු පැටවකු වත් අල්ලාගන්නට බැරී වුණා නො වැ!"

"මහත්මයා, හැම ද ම මුදු යන අපත් සමහර දිනයන්හි පැය හත අටක් දියේ සිටක් ගෙදර එන්නේ හිස් අතින්"

මෙ සේ කී යහළුවා අප සහසන්නට බැලී යෑම

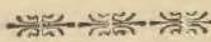
මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ ගේ

ගම් පෙරළිය - කලී යුගය - යුගාන්තය

(සරසවි පිවිසුම සඳහා ය.)

ගල්කිස්සේ
සාන්ත තොමෝසු විදුහලේ
සරසවි පිවිසුම පෙළේ
රොහාන් පෙට්ටේරා

- ★ මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ ගේ තුන් ඇඳුතු නව කථාවෙන් ඉස් මතු වන දර්ශනය කීමෙන් ද?
- ★ වර්තන තීරුපණය, වස්තුව, සන්දර්භය, අරමුණ ආදිය අතින් විශා පලවත් වූයේ කවර නව කථාව ද?

මාර්ටින් වික්‍රමසිංහ ගේ, “ගම් පෙරළිය” “කලී යුගය” හා “යුගාන්තය” යන නව කථාවන් ගෙන් සමන්විත වූ තුන් ඇඳුතු නව කථාවෙන් ඉස්මතු වන දර්ශනය වනාහී, **වෙනස් වන පෙරළියට අනුව ක්‍රියා කිරීම මිස එයට විරුද්ධ ව යෑම පරිහානියට මුල බව ය.**

ගම් පෙරළියෙහි **කසිකාරුවන්ගේ** පවුල, වෙනස් වන පරිසරය අනුව නො ගොස්, කාලයට උචිත නොවන කුල වාදය අනුව ක්‍රියා කිරීම නිසා, කෙමෙන් පරිහානිය කරා ගමන් කරන අතර වෙනස් වී ඇති පරිසරය නිසා **පියල් දියුණුව** කරා පා තබයි. කලී යුගයෙහි **පියල් හා නින්දා ගේ** එක මැ අභිමතාර්ථය නම්, බන්ධන උපයෝගීත්ව හා සමාජයේ ඉහළ තැන්වලට වැරදීම ය. ඔවුන් දරුවන්

ගෙන් ද බලාපොරොත්තු වූයේ මෙය මැ යි. මේ නිසා දරු - දෙ මා - සිය සැබෑදියාව කෙමෙන් ඇත් වන්නට විය. මේ වෙනස් වන පරිසරය නො වටහා ගැන්මේ විපාක ය. වෙනස් වන පරිසරය ට අනුකූල වීම යුගාන්තයෙහි ද, කැපී පෙනෙයි. **සවිමන් කබලානි** ඉහළ පංතිය ඇසුරු කරන්නා වූ ද, තමා යතු ධනය ඉතා වුවමනාවෙන් රකිමින්, තව තවත් ධනය රැස් කැරගැනීමට මහත් අභිලාෂයක් දක්වූවා වූ ද, කම්කරුවන් ගැන අල්ප මාත්‍රයක තැකීමක් නොකළා වූ ද, පුද්ගලයෙකි. **කබලානි** ඇසුරු කළ ඉහත විස්තර කළ පරිසරය කෙමෙන් වෙනස් වන්නට වූයේ නව පණක් ලැබ නැති එන කම්කරු බල වේගය (**කබලානි ගේ** ම පුත් මාලීස් ගේ නායකත්වයෙන්) නිසා ය. මෙය හා වෙනස් වීමට **කබලානි** අකමැති විය. **කබලානි** මෙ ම වෙනස්

වන පරිසරය හා සමන් වැදීම නිසා, අන්තීමේ දී ඝනලාංඡනයේ බලය බිඳෙන ලකුණු පහළ වේ. මේ අනුව වික්‍රමසිංහ ගේ තුන් ඇඳුණු නව කපා වෙන් ඉස්මතු වන දැනිය “වෙනස් වන පරිසරය හා වෙනස් වීම මිස එයට පිරුද්ධ වීම පරිගානියට මුල බව ය

වරිත නිරූපණය අතින් වඩා පලවත් වූයේ කවර නව කපාව ද යන්න විමැසීමේ දී අපි පළමු ව ගම්පෙරළියෙහි වරිත නිරූපණය ගැන සැලකිල්ල දක්වමු. **කසිසාරුවන්ගේ** පවුල ආර්ථික වශයෙන් දුක් පිඩා විදිද්දී, ආර්ථික දියුණුවක් ලබන සියල් ගේ වරිතය දෙස හැරී බලමු. **සියල්** නිරූපණය කරන්නේ, රූල වැඩ වසම් යුගය නිරූපණය කරන **කසිසාරුවන්ගේ** පවුල අබිබවා නැගෙන වාණිජ පංතිය යි. මෙම පංතිය කුල බේදය තකන්නේ නැති; මිථ්‍යා මතවල එල්ලා ගන්නේ නැති. මෙම ලක්ෂණ පෙන්වුම් කිරීම සඳහා **සියල්** ගේ වරිතය කොතෙක් දුරට සාර්ථක ව ගොඩ නගා ඇති ද? රදළ වැඩවසම් පන්තියේ සාමාජිකයකු වූ **ජිනදාස** මෙන් සාක්ෂර කරුවන් ගෙන්වා නැතත් (විවාහයේ දී) බලන්නේ නැති. හේ කොළඹ වෙළෙඳුමෙන් ව්‍යව්‍යව රැස් කරන්නට විය. තමා **නාන්දා** හට කළ විවාහ යෝජනාව **කසිසාරුවන්ගේ** පවුල ප්‍රතික්ෂේප කිරීමෙන් පසු, **සියල්** තමා හා **ජිනදාස** අතර ඇති වෙනස ගැන කල්පනා කරමින් සිටියේ ය. මෙහි දී සාර්ථක වරිත නිරූපණයක් කැරී ඇති බවට අප තුළ මහත් සැකයක් උපදී. මක්නිසාද යත්, **සියල්** තුළ ඇති වන සිතුවිලි විස්තර කිරීමට කතුවරයා පෙරට පැනීම නිසා ය. අප ඉහළ පංතියේ ජනයා වැලැදුන් බවහිර පහස් සිරිත් විරිත් සිංහලයා ගේ අභිමානවත් ශිෂ්ටාචාරය අබිබවා නහින්නට නැත් කළ සමයෙක දී, **සියදාස සිපිසේන** වැන්නවුන් එයට පහර දී එය මැඩ පැවැත්වීමේ අදහසින් රචනා කළ නව කපාවල එ ම පරමාර්ථය ගැන වත් අල්ප මාත්‍රයක් නොතකා එ ම නව කපා බවහිර මිත්‍රී දඩු අනුව මැන ඒවායෙහි අසාර්ථක කමට සාධක වශයෙන් කතුවරයා පෙරට පැන කරන විස්තර ආදිය පෙන්වමින් නව විවාර ක්‍රමයක් ඇති කළ මාජිට්න් **වික්‍රමසිංහ මහතා** ම මෙ සේ පෙරට පැන කරන විස්තරවලට කෙ සේ ඉඩ දිය හැකි ද? **වික්‍රමසිංහ මහතාට** තමා ගේ ඇදුණ කෙ සේ වෙනත් අනුන් ගේ ඇදුණ මහත් අමාරුවක් බව

පෙනෙන්නට තිබේ. මෙ වැනි අවස්ථාවක දී **වික්‍රමසිංහ මහතා** පසකට වී, **සියල්** ගේ සිතුවිලි ඔහු ගේ මුවාවෙන්ම ගෙන හැර පැවා නම් අඩු ගණනේ “තමා සම්මතයෙහි පිහිටාගත් පසු පමණක් අනුනට ඔවා දෙන්නකු” ලෙසට වික්‍රමසිංහ මහතා හඳුන්වා දීමට තිබිණි. මේ අනුව බලන විට සාර්ථක ව ගොඩ නගාගත හැකිව තිබූ **සියල්** ගේ වරිතය ඉහත පෙන්වන ලද දුර්වලතා ආදිය නිසා එ ම වරිතයෙහි සාර්ථක නිරූපණයට පහරක් වැදී ඇති.

මී ළඟව **නාන්දා** ගේ වරිතය නිරූපණය වී ඇති අයුරු සලකා බැලීම වටී. **නාන්දා** වැඩුණේ කුල සිරිත් නොඉක්මවීමට හැඩ භූයෙන ගැටි පරිසරයෙක ය. **සියල්** ඇට විවාහ යෝජනාව ඉදිරිපත් කළ විට දී **නාන්දා** මෙ සේ පිළිතුරු දෙයි:

“අම්මා කැමති නම් මමත් කැමති යි”

මෙය, ගැමි පරිසරයෙක වැඩුණු එකක ගේ ගති ගුණ මනා ව පෙන්වුම් කරයි. පසු ව **නාන්දා** හට දෙ මව්පියන් විරුද්ධ වූ පමණින්, **සියල්** පිළිබඳ දෝෂ සියල්ල නැති කැරදුම්මට හැකි වූයේ ගැටි සිරිත් විරිත්වල බලපෑම නිසාය. **සියල්** ගේ සිතට නැඟුණු සිතීවිලි විස්තර කිරීමට පෙරට ආ, කතුවරයා දත් **නාන්දා** ගේ සිතුවිලි මැනීමට නැවතත් පෙරට පනී. **සියල්** ගේ යෝජනාව පරදී, **පරගොඩ** විහාරය වන්දනා කිරීමට යන විට දී, **නාන්දාට** තමා ගේ ද, **ජිනදාස** ගේ අතිතය පිළිබඳ ව නොයෙක් සිතුවිලි පහළ වූ බව කතුවරයා කියයි. එහෙත් මෙහි දී ද අනුන්ට කියන බණ **වික්‍රමසිංහ** මහතා ම ඒකක් කල්පනා කොට බලා ලිච්චා නම් **නාන්දා** ගේ වරිතය මෙයට වඩා හොඳට නිරූපණය වීමට ඉඩ තිබිණි. මෙහි දී කතුවරයාට තිබුණේ අවස්ථා නිරූපණයෙන් **නාන්දා** ගේ සිතීවිලි විස්තර කිරීම ය. **ජිනදාස** ගේ නොපැමිණීම නිසා අවුල් වී ඇති සිත ගැටෙන අයුරු දක්වා ඇත්තේ **පරගොඩ** වන්දනාවේ දී **සියල්** ගැන යටි සිතෙහි ඇති වන අදහස් අනුව ය. මේ අනුව **නාන්දා** ගේ වරිතය බොහෝ දුරට සාර්ථක ව නිරූපණය වී ඇති මුත් එහි ද දුර්වල තැන් ඇති.

කසිසාරුවන්නේ මුහන්දිරම් ගේ බිරිය වූ මාතර භාමිනේ ගේ වර්තය නිරූපණය වී ඇති අයුරු දැන් විමසා බැලීම වටී. මාතර භාමිනේ පෙනී සිටින්නේ කුල හේදය අනුව සැකැස්ස, වැඩ වසම් යුගය පිළිබිඹු කරන, දැන් කෙමෙන් පිරිහි-ගෙන යන රඳල සමාජය යි. මේ නිසා මාතර භාමිනේ කුල මාතයෙන් භිය උදුම්මා - ගත් තැනැත්තියක් වූවා ය. පියල් හා අනුලා ගේ සම්බන්ධය කන්නිදිනා මාතර භාමිනේ හට පැවැසූ විට දී ඔ මෙසේ පැවසුවා ය.

“උන්ට කවුද හිර දෙන්නේ”

මෙහි දී පියල්, නන්දා සරණ පාවා දීමට කුසුසු පකකු වූයේ, ඔහු පහත් කුලමයක ඉපැදීම නිසා ය. එහෙත් මාතර භාමිනේ අනුන් ගේ සිත් විදූවීමට කැමැති පරුෂ තැනැත්තියක් නොවේ. තමා පියල් සම්බන්ධයෙන් කී දෑ ඔහුට නොකියන ලෙස කන්නිදිනා ගෙන් ඇයැදීමෙන් එය පැහැදිලි වේ. ජිනදාස ගේ මරණයෙන් පසු පියල් හා නන්දා අතර විවාහයට මාතර භාමිනේ ද කැමැති වේ. එහෙත් කුල මාතය හිසට ගත් මාතර භාමිනේ (“උන්ට කවු ද හිර දෙන්නේ”) මෙ සේ වහා වෙනස් වීම කියවන්නා හට පිළිගැනීම අසීරු ය. මාතර භාමිනේ පළමුව දැඩි ලෙස මෙ ඔ සම්බන්ධයට විරුද්ධ වී පසු ව වහා වෙනස් වීම, දක්වනවාට වඩා ආර්ථික අවශ්‍යතාවයන්, කුල-මාතයන් අතර ඇගේ සිතෙහි ඇති වූ ගැටීම ඉදිරිපත් කළා තම මැනවි. ජීවිතයේ සංකීර්ණ බව පියදාස සිටිසේන, ඔබ්: ඒ. සිල්වා වැන්නවුන් ගේ නව කථාවල නැති බව පවසමින්, එ ම නවකථාවල පරමාර්ථය නො තකමින් ඒවා විවේචනය කරන කොටසට අයත් වන මිත්‍රමසිංහ මහතාම ජීවිතයේ සංකීර්ණ බව පෙන්වීම පරමාර්ථ කොටගත් තමා ගේ ම නවකථාවෙක එ වැනි ගැටීම පෙන්වීමට අවසා නිබිය දී, තම දක්ෂ කාවයන් නො දක්වා මහ හැටිම පුදුමයට කරුණෙකි.

කසිසාරුවන්නේ මුහන්දිරම්, කෙමෙන් වෙනස් වී ගෙන යන වැඩ වසම් යුගයට අයත් පංතිය පිළිබිඹු කරන ප්‍රධාන චරිතයෙකි. පියල් හා නන්දා අතර ඇති සම්බන්ධය කන් වැකුණු විගස මුහන්දිරම් කිවේ කීමෙක් ද? ආර්ථික වගයෙන් පියල් ලබා ඇති දියුණුව ගැන අල්ප මාත්‍රයක

තැකීමක් හේ නොකෙළේ ය. ඔහුට එයට වඩා ලොකු වූයේ පියල් ගේ කුලය යි. පියල් ගේ සියා පාත් පෙට්ටිය හිස මත තබාගෙන වෙළෙඳුම් කළ බව හේ පවසයි.

ගම් පෙරළියෙහි ගැල් වී ඇති කථා වස්තුව සම්බන්ධයෙන් මී ළඟට අප විමැසිල්ල යොමු කිරීම වටී. කසිසාරුවන්නේ මුහන්දිරම් පවුලේ රඳල වැඩ වසම් යුගයට අයත් කුල මාත ආදියෙන් භිය උදුම්මාගත් පවුලෙකි. කල් යෑමේ දී, වෙනස් වන පටිසරය හා වෙනස් වීමට මේ ම පවුල අකමැති වූ නිසා, ඔවුනට නොයෙකුත් කරදරවලට මුණ පෑමට සිදු වේ. එහෙත් කසිසාරුවන්නේ පවුල තම අග භිහ කම් සෙසු ලෝකයා ගෙන් වසන් කිරීමට දැඩි උත්සාහයක් ගනියි. මුහන්දිරම් ගේ වැඩි මහල් දියණියන් වන නන්දා කුලයෙන් පහත් පියල්ට විවාහ කැර නොදී කුලයෙන් උසස් තිකමකු වන ජිනදාසට විවාහ කර දෙනු ලැබේ. මෙ ම විවාහය නිසා මුහන්දිරම් පවුලට සිදු වන කරදර තව වැඩි වූණා මිස අඩු නො වී ය. අවසානයේ දී ඔවුනට යන්නම් වත් නැගී සිටීමට හැකි වූයේ පහත් කුලයේ උපන්, නමුත් සාර්ථක වෙළෙඳ ව්‍යාපාරිකයකු වන පියල් හට නන්දාට විවාහ කැරදීමෙනි.

ගම් පෙරළියෙහි සන්දර්භය ගැන කල්පනා කරන විට එහි කථා වස්තුව විකාශනය කිරීමේ දී, සංවාදයට වඩා කතුවරයා විසින් ම ඉදිරිපත් වී කරන ලද විස්තරයෙන් ම ප්‍රධාන ස්ථානයක් ලැබී ඇති බව පැහැදිලි ව පෙනේ.

පියදාස සිටිසේන මහතා ගේ නව කථා විවේචනයේ දී බොහෝ විට දඩ මීමා කැරගන්නා මෙ ම කරුණ මාජිමින් මිත්‍රමසිංහ මහතා ම කීවීමෙන් (පියල් හා නන්දා ගේ සිතුවිලි විස්තරය) නව කථා කරණයෙහි ඔහු ගේ දුර්වල-තාවයට ගේ ම දෙ ස් සපයයි.

ගම් පෙරළියෙහි අරමුණ වනුයේ කතුවරයා ගේ පරිණාම වාදය පිළිබඳ කල්පනා කියවන්නාට ඉදිරිපත් කිරීම ය.

තුන් ඇසුකු නව කථාවේ මී ළඟ කොටස “කලි යුගය” යි “කලි යුගය” නව කථාවෙහි චරිත නිරූපණය ගැන සලකා බලන විට, ඇලන් ගේ

වර්තමාන නිරූපණය වී ඇති අයුරු පළමුව සලකා බැලීම වටී. වෙනස් වන පරිසරය හා වෙනස් නොවී ධනය ඉපයීම වැනි දේ ජීවිතයේ පරමාර්ථය කොටගත් සියල්ල ඉහත ලෙස ජීවත් වෙන දරුවන් ගෙන් ද එ මැ බලාපොරොත්තු වෙයි. දරු දෙ මා පිය සබැඳියාව කෙමෙන් ඇත් වෙයි. මේ සඳහා පසුබිම සැකසෙනුයේ ඇලන් ගේ බාල අවදියේ මැ සිට ය. ඇලන් හට කුඩා කල සිට සාත්තු කරන ලද්දේ ආයාචරුවන් විසිනි. වැඩුණේ ද අනුලා ගේ ආග්‍රයේ ය. දරු-දෙ මාපිය පරතරයේ ආරම්භය මෙය යි. ඔහු ගේ දෙ මාපියනට වුවමනා කැරෙන්නේ සමාජයේ ඉහළ තැන්වල වැජඹෙන්නටත් හැකි තාක් ධනය උපයා - ගැනීමටත් ය. මේ නිසා, ඇලන් වඩා කැමැත්ත දක්වූයේ අනුලා ඇසුරු කරමින් පිටිසර තොරතුරු ආදිය දැන ගැනීමට ය. එහෙත් ඇලන් එ-ගලන්නයට යාම ආදී පුවත් හෙළි වන්නේ ඇලන් පිහි සිට එවන ලිපියෙකිනි, මේ ම ලිපිය මගින් ඇලන් ගේ වර්තමාන මනා වී නිරූපණය වෙනවා යැ යි කිවහොත් මෝඩ කමෙකි. ඉන් කැරෙන්නේ මාපියන් ගැන ඇලන් කරන විවේචනය හා පාඨකයා වෙහෙසට පත් කිරීම මිස, ඇලන් ගේ සාර්ථක වර්ත නිරූපණයක් නො වේ.

නන්ද ගේ වර්තමාන නිරූපණය වන්නේ, දැන් කොළඹ පළමු වර්තයක් ගත කරන නන්ද ගේ සිතුවම් මාභියෙනි. සියල්ල ගේ සිත දැන් දැන් ඇදී යනුයේ වෙළෙඳුම් කෙරෙහි ය. මේ ගැන නන්ද බොහෝ විට කල්පනා කළා ය. මේ නිසා මෝදර පදිංචියට යෑමට සියල්ල යෝජනා කළ අවස්ථාවෙහි නන්ද බොහෝ සන්තෝෂ වූණා ය. එහෙත් සියල්ල ගේ මව නන්දා ගැන පවසන දු නන්දා ගේ වර්තමාන ගොඩනැගීමෙහි තරමක් සමත් වේ. සියල්ල ගේ මව නන්දා ගේ කොළඹ සිරිස් විටින් කෙතරම් අප්‍රිය කළා ද යි කිවහොත් ඉඩ කඩම් නිස්සම ලියා දීමට ද ඔහු දුන්නම් වුවා ය. මින් පසු දිගටම නන්ද සම්බන්ධයෙන් කරුණු හෙළිවන්නේ සියල්ල ගේ මව තුළ නන්ද පිළිබඳ ඇති වන කල්පනා මාභියෙනි. සියල්ල ගේ මව නන්ද ගේ කොළඹ ජීවිතය, ඇගේ වර්තමාන දුෂණය වී ඇති අයුරු කල්පනා කරයි. මෙහි දී ඇගේ සිතට නිතැතින් මැ නැගෙන්නේ නන්ද හා දෙස්තර සමරවීමෙන් අතර වූ සම්බන්ධය යි. ජීනදස සමග නන්ද ගේ දුක්

ප්‍රිය වීවාහ ජීවිතය ගැන ද සියල්ල ගේ මව කල්පනා කොට නන්ද ගේ වර්තමාන ගැන නව තීරණයක් ගනී.

“නන්ද අම්මා ගේ දු..... ජීනදස මැරුණා, පුතාගේ ඇගේ එල්ලුණා”

මේ අනුව පිටිසර ජීවිතයෙන් පසු ව, කොළඹට පදිංචි වීමට යන නන්ද ගේ වර්තමාන විපය්‍යාසයකට භාජනය වූ අයුරු මෙ ම කියුම් මගින් නිරූපණය වීම නිසා එ මගින් නන්ද ගේ වර්තමාන සාර්ථක නිරූපණයක් කැරෙනවා යැ කීම නිවැරදි ය

අනුලා ගේ වර්තමාන නිරූපණය වී ඇති අයුරු මිළඟට සලකා බැලීම වටී. දරුවන් ඇසුරින් නන්ද හා සියල්ල ඇත් වූව ද නියම මාතෘ ප්‍රේමයෙකින් ඔවුන් රැක බලාගනුයේ අනුලා ය. අනුලා රෝගාතුර වූ විට දී, පළමු ව නන්ද දෙස්තර උපදෙස් ගත් පසු පමණක් අනුලා බැලීමට ගිය විට දී, නන්ද ගේ දරුවන් බැලීමෙන් අනුලා ගේ කරුණා අහගත බව (කුල මාතයෙන් දුපුණ ද) නිරූපණය වේ.

නිස්ස ගේ වර්තමාන මගින් ගැමි සමාජය හා නාගරික සමාජය පිළිබඳ තර්ක විතර්ක ඉදිරිපත් කිරීම කතුවරයා ගේ අදහස ය. එහෙත් මේ අදහස මුදුන් පමුණුවාලීම සඳහා කතුවරයා දීර්ඝ විස්තර කිරීම නවකථාවෙහි දුර්වලතාවයෙකි.

“හදවන කාගෙන ගොස් අධ්‍යාත්මය වෙනස් කරන... .. දුකත් සැපත් දක්වෙන ගැමි ජීවිතය ප්‍රකෘති ජීවිතයෙන් ඇත් නොවූවකැ යි යන හැඟීම නිස්ස ගේ සිතට පිවිසියේ ය. ඔහු වෙන ද ගැමි ජීවිතයෙහි කුහක කම දුටු තැන මෙ වර දකින්නේ සකස් නොකරනු ලැබූ නිර්ව්‍යාජකම යි. වෙන ද මෝඩ ඇඳුම් දුටු තැන මෙ වර ඔහු දකින්නේ මුළු හක්කියට තුඩු දුන් ආගමික හැඟීම යි”

මෙ වැනි දීර්ඝ විස්තර මගින් යම්කිසි වර්තයක් ගැන යම් යම් කරුණු දැනගැනීමට ඉවහල් වනවා මිස, සාර්ථක වර්ත නිරූපණයක් වනවා යැ යි කොහෙත් ම කිව නොහැකි ය. මුල දී නම්, සංවාද ඇසුරින් ඇලන් සම්බන්ධයෙන් නිස්ස ගේ අදහස් මැනැවින් දක්වා ඇති.

(දිගට පල වෙයි.)

ගුත්තිල පහදුව

දා. දු. න. වීරකෝන්

[දෙමු (G. C. E.) පෙළට වැඩි භද්‍රා දිගට සැපයෙන ලිපි පෙළෙකැ පළමු වැන්න හි.]

පළමු වැනි පැටුම

උදේනි පුර සැණ කෙළිය

(114 සිට 129 තෙක් පැදි)

අරුත

වෙළෙඳුමට බඩු කරත්තවල පටවා බරණැස් පුරයේ සිට උදේනි නුවරට ගිය වෙළෙන්දෝ රන් මිණි ගෙඩි සහිත දැලින් ගිහිරි නද ඇති වූ රන් කොඩි වැළින් වැටුණු එළියෙන් බැබැටුණු ඒ (උදේනි) පුරයේ දනන් කෙළිතා මහන් වූ සැණ කෙළි දුටුවෝ යැ.

කුණු නැති සුදු පැහැති වැලි ඉස්වා, සතුට ඇති කරවන රන් කොඩි බන්ද, හෙදෙරක් පාසා කෙසෙල් සිටුවා, නොයෙක් පැහැයෙන් සිතුවම් කැරුණු පුත් කළස් තබවා, සලෙල දනන් හට සතුටින් ඇවිද රා බොනු පිණිස නොයෙක් රසැති කට ගැඹුම් (අවුළු) පුරවා, දහස් ගණනින් රා මඩු (අවන් හල්) සුදනම් කරවා උදේට පායන හීරේ රස් බඳු වැ අඳුරු දුරු කරමින් කාන්තිය පෙනෙන රන් තොරණ වීදි දෙ පසැ ඇති කොටැ, මේ අයුරින් නුවර බිම සරහා, එ පුරේ බොහෝ සලෙල දනෝ සුවඳ සඳුන්, කොකුම් සුනු තමන් සිරුරේ තවරාගෙනැ ඔප වී, සිතේ රිසි පුරාගනිමින් නිතර සෙල්ලම් කරති.

නුවර දනෝ මිහිරි රස ඇති ගි ගයමින්, තාලයට අනුව පා තබමින්, දනන් ගේ සිත් තමන් වෙතට ඇදෙන පරිදි බහුරු (කෝලම්) බැඳැ සෙල්ලම් කරමින් හති.

දෙවි ලියන් ගේ රැහුම් විලයේ සායම් හැරියා වූ දුටු දනන් ගේ සිතක්, නෙතක් බැඳැගත්තා වූ අනායයාගේ මල් හිවලට දුනු වූ නළුවෝ තත්හි තත්හී රැහුම් කරති.

අතට ගැනුණු රා පිරි බඳුනින් ද, රන් නෙළුම් මල් පෙනි සේ තද රතු පැහැති ඇසින් ද කරකැවෙන සිරුරින් ද යුතු කිසි කෙනෙක් නටන බවක් නො දැනැ සුරා මතින් නටති.

පුරේ ගැහැනු කෙස් වැටියේ සුවඳ මල් ද, උර තෙලේ කපුරු මාල ද පැළැඳැගෙනැ බොහෝ අබරණ ඇඟ ලා ගෙනැ හැම වීට මැ සෙල්ලම් කරති.

නො එක් නිළියෝ, දෙවි ලියන් ගේ හැටි මේ සේ යැ යි හඟවමින්, නියැක වැ සබා මැදට පිවිසැ සතුටින් නටති; එ බලා කෙනෙක් කෙ සේ ඉවත යති ද?

ගැනු තත්හි තත්හි සෙල්ලම් කරමින්, කතේ අමා පොද ගෙලන්තා සේ, හොඳ ගී සින්දුන් කිය කියා ඒ ඇසු දනන් ගේ සිතේ වූ දුක් දුරු කැරැවූ.

රුවන් සුර ලියන් පසු ගන්වා, රනින් කළ මැණික් එබිබු හලඹ හඩවමින් ඒ පුරේ ගැහැන් තටන සැවිය බබසරන් ගේ සිත් වුව ද කුලප්පු කරවයි.

ඒ පුරේ සියලු දෙනෝ එක් වී, දෙවියන් නටන විදියට පහර දෙමින් නටනවා. හිතේ හැටියට පෙල්ලම් කරනී. ඒ වැනි නැටුමේක් කවර කලෙකැ දී යළි ඇති වෙ ද?

අසුරයන් පරදවා, දෙවි සෙන් සැණ කෙළී පැවැත්වුවා සේ, උන් උන් රිසි නොයෙක් වෙස් ගෙනා මිනිස්සු මේ දක්වූ පරිදි සතුටින් සෙල්ලම් කරනී.

පැදුම

රන් රසු, රන් දදු, රන් කොරණ

මේ රනින් මැ සැදුණ හ යි නො සිතියැ යුතු. මේ සියල්ල සකසනුව කෙ නරම් රන් වුව මනා ද යි විමනියක් පහල වනු නොබැරි යැ. කිවියෝ ඇති සැටියට මැ කියන්නෝ නො වෙති. මිණි ගෙඩි, කොඩි, කොරණ ඇ ඔවුනට පෙනෙනුයේ රනින් මැ නිමැවුණු සේ යැ. ඒ කවි සමය යි. මින් එකෙක් පැහැදිලි යැ. එනම් උදේනි පුර දනන් මහ පොහොසතුන් බව යැ.

මනගොන සර   කුසුමල්වෝ
කැබ කැන රහ දෙහි   නල්වෝ

රහන නළුවන් කිවී ඇසට පෙනෙනුයේ, අනභා ගේ මල් ඊ විදින දුනු ලෙසට යි. අනභා නම් කාමයට දදිපති දෙවි යා යි. තෙළුම්, අපෝකා, අම්, ඉදද, මානෙල් යන මලින් සැදුණු ඊ පසෙක් අනභාට වෙයි. හේ මේ මල් ඊ තුරුණු තුරුණුවියන් ගේ හදට විදියි. එක් එක් වියෙන් පහර කැ විටැ පිළිවෙළින් උමතුට, නැටුම, වියැළීම, වැහික් මෙන් වීම්, මුළා වීම යන හැඟීම් උන් හදේ ඇති වෙ උ.

මේ නළුවෝ බලා සිටින්නවුන් හදේ එ වැනි හැඟුම් විදිනී. එ බැවින් නළුවෝ මන-ගොන සර කුසුම් අළු (දුනු) වැනි වෙති,

සලකවමින් සුරම්   ලෙසේ
නිසැක සබා මැදු   පිවිසේ

නොයෙක් නිළියෝ දෙවි ලියන් ගේ සැටිය හඟවමින් සැකක් නැති වැ සබා මැදු නටති. උනට සැකක් නැති වන්නේ කෙ සේ ද? මේ නිළියෝ

නැටීමෙහි මහ හසන්තු යැ. කවර කැනෙකැ වුව ද නවා, බලන්නවුන් කුල්මක් කැරැටියැ හැකි යි. අද අප ගේ නැටුම දනන් මන් බදි ද? සබා බියෙක් දනැවී නැටුම වැරැදි යො ද? ඇ විසින් සැකයෙන් නැවෙන්නට ඔවුනට වුව මනා නැති. ඔවුන් ගේ නැටුමට සරි ලත නැටුමක් සුර ලොවේ ද නැති බව ඔහු දනිනී. එ බැවින් සබයට එහ ඔවුනට කිසි සැකයක් ඇති නොවන්නේ.

බඹසර සිත වන් කලාමා

උදේනි පුර නිළියන් ගේ රැහුම්, දුටු බඹසරන් ගේ සිත් වුව ද කැලැබෙයි. ඇයි මෙහි බඹසරන් මැ වෙසෙසා දක්වූයේ. බඹ ලොවේ ගැහැනු නො වෙති. ගැහැනුන් හා සහවාසයක් නැති බඹහු ඔවුන් ගේ දක්ම පවා පිළිකුල් කරනී. ගැහැනුන් ගේ සමාගම-යෙන් ඇත් ව වෙසෙන්නෝ බඹුන් ගේ පැවැතුම් හා සරි වන බැවින් ඔහු බඹසරන් ගේ සැලැකෙති. මේ නිළියන් ගේ රැහුම් දුටු බඹසරන් ගේ සිත් වුව ද කැලැබී ඔවුන් හා එක් වැ විසීමට ආසා දනැවෙයි. ගැහැනුන් පිළිකුල් කරමින් වෙසෙන බඹුන් ගේ සිත් අදවන්නට ඒ නිළියන් සමත් හ යි ක් මෙන් ඔවුන් ගේ රූවේ ද නැටුමේ ද වෙසෙස් බව හැහැවෙයි.

සුරවා කුහු රුවින් ඇසැස

නළුවන් ගේ සිරුරේ රුවින් දනන් ගේ ඇසෙක් ඇසෙක් පිරෙයි. නළු රුවින් සැනැහුණු ඇස් ඇති දනට ඔවුන් ගේ ගී ද, නැටුම් ද, වෙසෙස් වී පෙනෙයි. ඉන් උන් ගේ සිතේ දුක් ද නිවී යෙයි. නළුවන් ගේ රුවන්, ගී ගැසුමින්, නැටුමින්, එක් තරමට මැ දනන් වඩී කළ බව පැවැසුණු සැටියි මේ.

ඇගැසීම් හා පීමැසීම්

මේ සැණ කෙළී වැනුම් මේ තැනට සුදුසු ද යි විමැසීම වටී. උදේනි පුරට ගිය වෙලෙඳුනට එ නුවර දනන් කෙළිනා සැණ කෙළි දක්නට ලැබිණ. මේ සැණ කෙළිය කවර කරුණක් නිසා පැවැත්විණි දැ යි සඳහන් නො වෙයි. නුවරෙකැ නිබඳ සැණ-කෙළි පැවැත්වෙන සිරිතෙක් නැති, කවර හෝ හේතුවක් නිසයි එ වැන්නක් පැවැත්වෙනු. වෙලෙඳුනට මුසිලයා හමු කරවනුව මේ සැණ කෙළි වැනුම් වැත්කැවේ හිමියන් ඇතුළු කෙළේ නම් ඒ සබාහුරු නොවන බව යි පෙනෙන්නේ. ජාතක පොත ඒ පවසන සැටිය බලනු මැනැවී.

උදේනි රටට ආවාහු, එක් දවසක් ඉස් සෝධා නභා කා බි සැප සේ උන්නාහු, “අපට ගී කියන්නට විණා භායනා දන්නා වීද්දතකු ගෙනව”

සැණ කෙළියෙකින් වෙළෙඳ-මුසිල හමුව ඇති කැරැවීමට වඩා මේ කෙ කරම් මැනැවි ද? දිය නා, කා බි, නිවි සැනැහිල්ලේ සිටි වෙළෙඳුනට මිහිරි වාදන-යෙකැ රස විඳීමට ආසාවක් ඇති විම ඉතා සුදුසු යැ. මුසිලයා හමු කරවනු පිණිස යි, විණා වාදකයකු මැ ඔවුන් මේතට කැඳවුයේ. ගුත්තිල පඩිකුමා ගේ විණා වාදනයේ රස විඳි පුරුදු වෙළෙන්දන් විණා වාදනයෙකැ රස විඳින්නට රිසි පළ කිරීම සඳා හුරු වෙයි. බොදුන් හලකට ගිය එකෙක් උා කා පුරුදු ඇති කැම මැ කනු විනා හුපුරුදු කැමක් විඳි බවට කරදර නො පමුණුවයි. වැත්තැවෙ ගිමියන් වෙළෙඳුනට මුසිලයා හමු කැරැවු සැටියට වඩා, ජාතක පොත ඒ කළ සැටිය සුදුසු යැ යනු යි අප හැඟුම.

උදේනි පුද දනන් සමඟ සැණ කෙළි, කෙළි වෙළෙන්දන් විණා වාදනයෙකැ මිහිරි විඳින්නට රිසි පළ කළ හ යි කීම ද එ කරම් සුදුසු නො වේ. දෙව් ලියන් ගේ ගැයුම්, වැයුම් රැඟුම් පරදවමින්, බඹසර සින් වුව ද කලබවමින් සැණ කෙළිය රසවත් කළ නළුනිලියන් ගේ දක්මෙන් එ වෙළෙඳ දනන් සැහීමකට පත් වූ බවෙක් නො පෙනෙයි. එ බැවිනි ඔවුන් විණා වාදකයකු සොයා ගියේ. මෙ තරම් මනහර වූ සැණ කෙළිය වෙළෙඳ දනන් ගේ සිත් පිනැවීමට පොහොසත් නො වී ද? හැම ගැයුමෙකින් වැයුමෙකින් නැටුමෙකින් සැදුණේ යැ යි පැවැසෙන මේ සැණ කෙළි බිම පුරා සැරූ වෙළෙඳුනට විණා වාදනයෙකැ මිහිරි විඳින්නට නො ලැබූ, විණා වාදකයකු කැඳවීම කොයි හැටියෙකින් වත් සිදු වියැ හැකි යැ යි සිතියැ නො හැකි.

ඒ එ සැටි වුව ද මේ සැණ කෙළි වැනුම කළ හැටි නම් ඉතා අගනේ යි. වැත්තැවෙ ගිමියන් ගේ සිලිටි, සුගම, බස් වහර මෙහි පෙළහර පායි. මේ කවි පෙළේ අදහස නොවැටුණෙන්තකුට වුව ද ඉන් කියැවෙන්නේ මෙ වැනි දෑයෙකි යි හැඟැවෙන සේ සුදුසු විරිතෙකැ පද මාලාව ගොනු කොටැ ඇති එ හෙයින් විරිත් රසය මෙහි නො අඩු වැ මැ ඇති. අදහසට සුදුසු විරිතක් කොයාගැන්ම ද කවි පෙළේ උසස් බව වැඩි විමට හේතු වී ඇති.

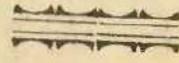
වැත්තැවෙ ගිමියෝ හැමට පළමු සැණ කෙළි බිම සකසති. ඒ ඉතා ඇවැසි යැ. සැණ කෙළියෙකැ මිහිරි දියුණුව එහි වටපිටාව ද එයට සුදුසු සේ සැකැසිය යුතු යි. කුණු නැති සුදු වැලි, මිණි, කොඩි කෙසෙල් ගස්, පුන් කළස්, රන් තොරණ, ඇ සුබ පසෙහි ලා ගැනෙන වස්තූන් ගෙන් සැණ කෙළි බිම සැදුණේ යැ. මෙ බදු නැතකට ඉතා ඇවැසි සේ සැලැකෙන කටගැසුමෙන් පිරි රා මඩු ද වෙයි. එහෙත් රා මඩු ගැණ කළ සදහන සුදුසු ද යි විමසනු වටී. වැත්තැවෙ ගිමියෝ බුදු පුනෙකි. එ ගිමියන් විසින් කියැවෙන්නේ ද බෝසත් සිරිතෙකි. සුරා පානය කරන්නන් අමා පුරයට යෙකි යි බුදු දහම පවසයි. මේ හෙ කරුණ ගැනැ සිතන. මේ සැණ කෙළියට සුරා මඩු ඇතුළු කැරැවීම බුදුහු ඇදහිය අනුවැ සුදුසු ද යි නැහෙන පැනයෙකි. ඒ කොටස අත් හළේ නම් මැනැවැ යි ඇතැමකු සිතනු එකකි. එහෙත් සුරා මඩු නැති සැණ කෙළියෙක් කෙ සේ විසිතුරු වෙ ද යි යනු නැහෙන පැනයෙකි. කෙ සේ වතු දු මෙහි දී ජාතක කතාව පවසන සැටි නම් පැහැසුම් අදී මැ යි.

මේ කවි පෙළේ පුරා විහිදී ඇත්තේ සුවිඳින් ද අබරණින් ද සැරැසුණු නළුනිලියන් ගේ ගැයුම්, වැයුම්, රැඟුම් යැ. ඇති අදහස් පුනපුනා කියැවී ඇති. ලදුන් ගී කියමින් රහන බව දෙ තැනෙකැ ම සදහන් ලබයි. ‘නිබද, කෙළිනි සනොස පුරා (119)

'කෙළින් යන බැඳු බහුරු' (120) තැනූ තැනූ රහ දෙති නළුවෝ (121) නිබඳ කෙළින් ලියො පුරෙහි (123) නොයෙක නළුම නටති තොයේ (124) කෙළින් තැනූ තැනූ නෝද (125) එ නුවර ලිය රහන සුබා (126) නිතර කෙළින් සිත පෙරහා (127) පතොසින් දන කෙළින් මෙ යේ (128) පුර වායි කෙළින් මෙ ලෙස (129) මෙ හැටියට එක් මැ අදහස දහ තැනෙකැ යෙදී ඇති. ඒ සුදුසු යැ යි සිතනු නොහැකි. ඇතැම් පැවැසුම් සිතේ මැවී පෙනෙන තරමට විසිතුරු වෙයි. සුරා පිරි බඳුන් රැහෙනැ, මතින් නටන්නවුන් ගැනැ වැනුණු කවිය එ බඳු තැනකට නිදසුනෙකි. සුරායෙන් මත් වුවෝ තමන් කුමක් කරන්නෝ දැ යි නොදන්නෝ යැ. ඇතැම් තැනෙකැ සෙදුණු උපමා ද ඉතා රහවත් යැ. නළුවන් අහසා සේ මල් ඊයට දුටු වැනි යැ යි කීම රුකි ඇති කරවන මැනුමෙකි.

මුල අග බැඳුණු එළියෙන් ඇම කවක් මැ එළි වෙයි. ඇතැම් තැනෙකැ යෙදුණු එළිය නිසා පද විකර බවට පත් වැ ඇති. හරණ, කිරණ, තොරණ, දෙරණ, ලියෝ, වරලයෙහි, උරෙහි, පුරෙහි, යන වදන් එළියක් විරිතත්, නිසා හරණේ, කිරණේ, තොරණේ, ලියෝ, වරලයෙහි, උරෙහි, පුරෙහි, ඇ විසින් විකර වී ඇති. ඒ මහත් දෙසක් නො වුව ද, උසස් කිවියාවක් කෙලෙසීමට හේතු වනු නොබැරි යැ.

කැමී රහය මෙහි පෙලුණර පායි. ඒ පස් ඉඳුරනට මැ අයත් වෙයි. ඇස පිනවන, කන නළුවන, තැනැය පොපියන, දිවි තෙතුරන ගත සනහන හැමුම් මැ මේ කවි පෙළේ වෙයි.

එඩියේ පමාව

එඩියේ පමාව ගැනැ අප ගෙණ විමසා එවූ හිතවත්තු බොහෝ සි ඔවුනට පිළිතුරු එකියෙන් මැ දීමට ඉමා උක් හෙයින් එ අතිනුද අප අතින් වූයේ පමාව මැ යි.

එඩියේ පමාවට හෙය එය පැහැරැවෙන පහරුවේ මැ විතා අප ගේ පමාවෙක් නො වේ. දැන් පහරුවේ එ අඩු පාඩු ද සැකැසි ඇති හෙයින් මක්නෙකි එඩිය නොපමා වැ එයි.

අප හිතවත්තු වූ වරද ඉවසක් වා!

සහසුවෝ.

හෙළ හවුල

1 වැනි මරදනේ නවැනි 233

ගරු හිමියනි / හිතවතාණෙනි,

හෙළ බසින් එ මගින් මැ හෙළ රැසක් ඉන් මැ හෙළ දෙසක් වැවීම සඳහා 1941 දී ගරු දෙව් කුමරතුමු චිත්තියුත් විසින් ඇරඹි හෙළ හවුල හෙළ තෙ රුවනට පැ එළිය කො නරම ද යි ඔබ දැනිති.

සිංහලය රජය බස වැ පවත්නා මේ කලා හෙළ ජන රැසෙහි ද හෙළ හැඳියාවෙහි ද දෙසේ අරුත් සතරෙහි ද හෙළ බස පාතා බලය ඉමහත් හෙළ රැස නිදහස් වැ නැගී සිටීමට නම් හෙළ බස නිදහස් විය යුතු බව, පබල විය යුතු බව ඔබට අමුතුවෙන් නො කිව මනා යැ. හෙළ බස ගැනා සැලැකිල්ලක් දක්වන හැම හෙළයකුට මැ අත දිය හැකි අයුරින් හෙළ හවුලේ විදහන පුළුල් කැරැ සවිමත් පදනමක් මනා ජය ගොඩ නැගීමට - දියුණු කිරීමට - අපි නිතරාගතුවු. සමය, දෙස්පලු දහම් ඇ විසින් කිසි බෙදීමක් නැති, එ හැම කොටස්හි මැ බැඳිගත්තවුන් හට එක් විය හැකි, හුදු හැඳීම පිළිබඳ එකතුවක් වූ හෙළ හවුල අද මෙ රටට ඉතා මැ ඇවැසි බල ලැබුණි.

අමරසිරි භූෂවටු මහ කිවියාණන් ගේ මුළු නගු බැවින් 1965 සැප්තැම්බර 4 වැනි ද රැස් වූ හෙළ හවුලේ මැදි මඩුල්ල එහි ඉදිරි කට යුතු ගැනා සවිමත් පදනමක් ලාගත් බව ඔබට සැළ කටයුතුයේ ඉමහත් සොම්නසිනි. හෙළ හවුලේ සගනුව 'සුබස' දන් හැම මසෙක මැ පළ වෙයි. හෙළ හවුලේ 25 වැනි අවුරුදු උළෙල "රිදී ලෙල" 1966 ජනවාරි මස පුරා දේ දිනක් කලා කොළොඹ දී මහ ජයට පැවැත්වීමට ද මැදි මඩුල්ලෙන් නිතරාගැනිණි.

මේ කටයුතු ජාතාවෙන් ඉටු කිරීමට ඔබ ගේ උදවු ඇවැසි මැ යැ. ඔබ ගේ ඇතුළත් මුදල් නොපමා වැ එවීමෙන් ද හෙළ හවුලේ කටයුතුවලට නිබඳ හවුලේ වීමෙන් ද ඔබට ඒ කළ හැකි යැ. මින් පසු හෙළ හවුලේ කොරතුරු පනිත්තක් වරින් වර හැම ඇතුළතකු වෙතැ මැ එවීමට ද අපි අදහස් කරවු. එ මගින් හෙළ හවුල හා ඔබ හා අතර සැබැඳියාව තර වනු ඇති, තහවුරු වනු ඇති.

මේ කරුණු සපුරාලීමට නම් ඇතුළත වූ ඔබේ අත්වැල හෙළ හවුලට ඇවැසි යැ. 1965 ළින් අවුරුද්ද සඳහා ඔබේ ඇතුළත් මුදල මු රු. 6.00 හැකි විගසින් අප වෙතැ එවුව මැනැවි. හෙළ හවුලේ අවුරුදු උළෙල සරු කිරීමට නම් දැනට හෙළ හවුලට බැඳි සිටින සියලු මැ ඇතුළතන් ගේ ඇතුළත් බව තීර කැරැගත යුතු යැ. හෙළ බසෙන් එ බස වහරවන ඔබේ මගේ අප ගේ දු දරුවන් ගේත් යහපත සඳහා හෙළ හවුල රැකැගත යුතු යැ. දියුණු කළ යුතු යැ.

ඔබ නොපමා වැ එවන පිළිතුර අප ගේ එඩි දඩි කරන බව කුලුණින් සලකන්නැ.

මෙයට, හෙළයට ලැදී,
පී. සී. රත්නායක
කුමරසිහි කිත්සිරි
අනාදපිය කුඩාතිහි
(හවුලේ සකසුරුවෙහි)

හෙළ හවුලේ රිදී උළෙල

1966 මාරතු මස පුරා දෙ දිනක් පැවැත්වෙයි.

නැත—

කොළොඹු තුරුණු බුදුන් හවුල හල

පැක්ම

සුබැසි පිළිසසඳුම (සංභාගනාව)
විද්‍යා සරසවියේ වදාරු, විනි විභාගණ
කලාවිද්‍යා දී. වි. විවිධ ද සිල්වා
කවි, අලවු ඉසි සැබිගල, අවිසන් අහඹු
යන සුබැසියෝ සැසැදිලිල පුරති.

මහ ජන මුළුව

මුල් කසුවෝ— හෙළ හවුලේ නගු, අමරසිරි ගුණවඩු මහ කිවියාණෝ

දෙසුවෝ— දකුණු ලකු සහ නගු, කෝදුගොඩා රු, සැණාලෝක පබ් කිම්පාණෝ
රු, මෝසැසි පෙරේරා පියතුමාණෝ

ලක් සරසවියේ වදාරු (M. B.) ආදියපාල සුද්මු
විද්‍යා සරසවියේ වදාරු, (T. B.) කාන්ත සාරවිම් සුද්මු
ප්‍රේමකුමාර එපිටවෙල සුද්මු

බැඳුම් වැසුම් — අසිවර බෙහිසුන් ඇතුළු පිරිස

වැඩි විතර පසු වැ දැන්වෙයි.

මෙයට,

කොළොඹු 10
1 මරදනේ - 233,
හෙළ හවුලේ කම්දෙරුව

පී. සී. රත්නාසක
කුමරසිහි කිත්සිසි
අනුදපිස කුඩානිහි
(හවුලේ සකසුරුවෝ)

සුබස

ගෙල බස
ඔසොවුව
සඳහා
පැවැත්වේ.

2 මරදනේ - 879

ආනදපිය කුඩානිති
ගෙල හවුල් සකසුරු